

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 21.4.2004
COM(2004) 273 końcowy

2004/0097 (COD)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG
oraz dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE**

{SEC(2004)443}

(przedstawiona przez Komisję)

1. UWAGI OGÓLNE¹

Wspólny rynek finansowy UE będzie czynnikiem odgrywającym kluczową rolę w promowaniu konkurencyjności europejskiej gospodarki i obniżaniu kosztów kapitałowych ponoszonych przez przedsiębiorstwa. Zintegrowany rynek, odpowiednio regulowany i solidny, przyniesie ważne korzyści konsumentom oraz innym uczestnikom rynku dzięki zwiększonemu zabezpieczeniu przeciwko instytucjonalnemu niewywiązywaniu się ze zobowiązań. Narzędziem do osiągnięcia tego zintegrowanego rynku jest plan działania w zakresie usług finansowych. Plan działania w zakresie usług finansowych zapowiada wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie nadzoru reasekuracyjnego na początku 2004 r.

Reasekuracja jest to zorganizowane przeniesienie ryzyka pomiędzy zakładem ubezpieczeń a towarzystwem reasekuracyjnym. Reasekuracja spełnia dla towarzystwa ubezpieczeniowego następujące funkcje: zmniejszenie technicznego ryzyka, trwałe przeniesienie technicznego ryzyka na reasekuratora, zwiększenie jednorodności portfela ubezpieczeń, zmniejszenie niestabilności wyników technicznych, zastąpienie kapitału własnymi funduszami, dostarczenie funduszy na cele związane z finansowaniem oraz świadczeniem usług.

Pomimo jej oczywistego związku z działalnością ubezpieczeniową, reasekuracja ma pewne charakterystyczne cechy, które mogą być warte podkreślenia. Nie ma bezpośredniego stosunku umownego pomiędzy reasekuratorem a pierwotną osobą ubezpieczoną i ubezpieczający zwykle nie mają pierwszeństwa do aktywów reasekuratora w celu pokrycia swoich roszczeń. Ponadto, reasekuracja jest działalnością gospodarczą prowadzoną pomiędzy zawodowymi stronami. Działalność reasekuracyjna jest bardziej międzynarodowa i ma większy stopień zróżnicowania pod względem geografii i kombinacji ubezpieczanych branż niż działalność związana z bezpośrednim ubezpieczeniem.

Sektor reasekuracyjny odgrywa ważną rolę w gospodarce dzięki zapewnianiu hurtowego zabezpieczenia ryzyka podejmowanego przez towarzystwa ubezpieczeniowe na rzecz swoich klientów. Choć średni poziom cesji w UE jest dość niski (tj. około 10% wszystkich składek ubezpieczeniowych jest reasekurowanych), to poziom cesji dla niektórych działalności jest stosunkowo wysoki (tj. 18% składek ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie w porównaniu do średnio 3% składek ubezpieczeń na życie). Poza ubezpieczaniem ubezpieczycieli, reasekuratorzy są również ważnymi pośrednikami finansowymi i instytucjonalnymi inwestorami, i aktywa finansowe reasekuratorów stanowiły w 2001 r. 1% globalnego rynku papierów wartościowych². Stabilność sektora reasekuracyjnego ma zatem podstawowe znaczenie nie tylko dla stabilności sektora ubezpieczeniowego w ogólności, lecz ma również ważne implikacje dla systemu finansowego, jako całości.

Ostatnie dowody napięć finansowych wśród reasekuratorów skierowały uwagę na poziom i charakter ryzyka podejmowanego w tym sektorze. Reasekuratorzy stają w obliczu dwóch rodzajów ryzyka oprócz tych, z którymi zmierzają się pierwotni ubezpieczyciele. Po pierwsze, są oni zwykle narażeni na większą niestabilność swoich wyników finansowych,

¹ Bardziej obszerne przedstawienie kwestii zamieszczonych w niniejszym rozdziale można znaleźć w rozszerzonej ocenie oddziaływania na temat wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie reasekuracji, dostępnej na stronie internetowej Komisji: http://europa.eu.int/comm/internal_market/insurance/reinsurance_en.htm

² Źródło: „Reinsurance – a systemic risk?”, Sigma 5/2003, Swiss Re.

ponieważ chronią oni pierwotny rynek przed największymi zagrożeniami, takimi jak ryzyko katastrof. W efekcie tego ryzyka muszą oni utrzymywać stosunkowo wysokie poziomy kapitalizacji. Po drugie, mogą oni być wzywani na pomoc niedomagającym filiom, gdyż często są oni głównym towarzystwem handlowym w strukturze grupy. Pomimo tych dodatkowych rodzajów ryzyka, reasekuratorzy działają na globalnym rynku, gdzie ich działania często nie podlegają ostrożnościowemu nadzorowi, bądź też rygor jest lżejszy niż stosujący się do ubezpieczycieli pierwotnych. Ponadto, nie ma globalnych ram dla nadzoru nad reasekuracją. Sytuacja ta wzbudziła obawę o potencjalne ryzyka w branży reasekuracyjnej. Z drugiej strony, reasekuratorzy mogą w większym stopniu niż towarzystwa bezpośrednie czerpać korzyści ze znacznych efektów związanych ze zróżnicowaniem geograficznym i sektorowym.

Reasekuracja jest branżą w wysokim stopniu międzynarodową z ograniczoną liczbą dużych firm. W 2002 r. łączna suma składek reasekuracyjnych 40 największych grup reasekuracyjnych wynosiła 138 601 200 000 USD, z czego 58 544 000 000 USD pochodziło od reasekuratorów z UE³. W UE, dominującą pozycję zajmują Niemcy z takimi firmami, jak Munich Re, Hannover Re oraz Allianz Re. Największym brytyjskim reasekuratorem jest Lloyd's, zaś SCOR wraz z Axa Re są największymi francuskimi reasekuratorami.

1) Potrzeba europejskich ram prawnych dla nadzoru nad reasekuracją

Obecnie nie ma w UE zharmonizowanych zasad nadzoru nad reasekuracją. Brak unijnych ram regulacyjnych dla reasekuracji doprowadził do znacznych różnic w poziomie nadzoru nad zakładami reasekuracji w UE. Różne krajowe zasady stworzyły niepewność dla bezpośrednich towarzystw ubezpieczeniowych (i ubezpieczających), bariery dla transakcji w obrębie wewnętrznego rynku, administracyjne obciążenie i koszty, a także osłabienie pozycji UE w międzynarodowych negocjacjach handlowych:

Niepewność bezpośrednich zakładów ubezpieczeń (i ubezpieczających): Różne tryby nadzoru nad reasekuracją w UE doprowadziły do zwiększenia trudności dla bezpośrednich zakładów ubezpieczeń w wybieraniu swoich reasekuratorów w sposób ostrożnościowy i opłacalny. Wybór reasekuratorów ma dla firmy ubezpieczeniowej decydujące znaczenie, a ponadto może odbić się na zdolności tej firmy do wypłaty roszczeń ubezpieczającym.

Bariery dla transakcji: Niektóre kraje UE stosują systemy, w których aktywa reasekuratora muszą zostać zastawione (zabezpieczone) w celu pokrycia rezerw na nieuregulowane roszczenia. Utrudnia to optymalne zarządzanie inwestycjami, a przez to prowadzi do wyższych kosztów operacyjnych w zakładach reasekuracji. To w istocie może spowodować wzrost ceny, jaką reasekurator żąda za przejęcie ryzyka od bezpośrednich firm ubezpieczeniowych. Firmy reasekuracyjne mogą również postanowić, aby nie działać na rynkach, gdzie wymagane jest zastawianie zabezpieczeń, w związku z czym dostępność ochrony reasekuracyjnej będzie bardziej ograniczona.

Obciążenie administracyjne: W UE, Comité Européen des Assurances (CEA) i OECD zidentyfikowały administracyjne przeszkody dla ponadgranicznych usług reasekuracyjnych. Brak wzajemnego uznawania pomiędzy unijnymi organami nadzoru reasekuracyjnego w niektórych wypadkach oznacza, że zakłady reasekuracji podlegają różnym zasadom nadzoru w kilku Państwach Członkowskich. Dla towarzystw reasekuracyjnych może to prowadzić do

³ Standard & Poor's, Global Reinsurance Highlights. Wydanie 2003, Londyn/Nowy Jork 2003.

znacznej ilości zdublowanej pracy i zwiększonych ciężarów administracyjnych. Przykładami uciążliwych środków administracyjnych są liczne kontrole przydatności i odpowiedniości, jakim podlega najwyższe kierownictwo grupy, podwójny wymóg potwierdzenia bilansów przez rewidentów, a także obowiązek, aby oddziały sporządzały zestawienia finansowe zgodnie z miejscowymi zasadami GAAP (ogólnie przyjętymi zasadami sprawozdawczości) dla całej grupy.

Międzynarodowe negocjacje handlowe: Jest dowiedzione, że brak zharmonizowanego unijnego systemu utrudnia międzynarodowe porozumienia o wzajemnym uznawaniu. Brak takich porozumień oznacza, że europejscy reasekuratorzy stają w obliczu istotnych barier w przypadku wejścia na obce rynki, jak na przykład wymóg zastawiania zabezpieczenia na wartość swoich zobowiązań na obcym rynku, na którym reasekurator zamierza prowadzić działalność.

Jeżeli nie zostaną podjęte działania na szczeblu UE, to istnieje ryzyko, że wewnętrzny rynek usług reasekuracyjnych będzie nadal działał w sposób poniżej optymalnego, co może zaszkodzić unijnemu przemysłowi reasekuracyjnemu. Negocjacje z rynkami trzecimi w sprawie porozumień o wzajemnym uznawaniu mogłyby zostać znacznie utrudnione.

W skali międzynarodowej, znaczną uwagę zwrócono w ostatnich latach nad nadzór reasekuracyjny. Państwa grupy G7 i Międzynarodowy Fundusz Walutowy wyraziły obawę, że brak regulacji w zakresie reasekuracji może zakłócić międzynarodową stabilność finansową. Przy okazji ostatnich przeglądów Programu Oceny Sektora Finansowego (FSAP) w Państwach Członkowskich, MFW powtórnie wyraził potrzebę ustawodawstwa w tej dziedzinie. FSF (Forum Stabilności Finansowej) wielokrotnie wyrażało obawy o przejrzystość rynku reasekuracyjnego i z tego względu stworzyło zespół zadaniowy mający zająć się tą kwestią. OECD prowadzi prace w dziedzinie reasekuracji, które dotyczą zwłaszcza wymiany informacji o towarzystwach reasekuracyjnych pomiędzy organami nadzoru. Prace reasekuracyjne IAIS (Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego) są ściśle skoordynowane z unijnym projektem o przyspieszonym trybie. Przyjęto zbiór zasad określających minimalne wymagania stawiane nadzorowi nad reasekuratorami, a także normę dotyczącą nadzoru reasekuracyjnego.

2) Podejście przyjęte w dyrektywie

Na początku prac związanych z nadzorem reasekuracyjnym służby Komisji ustaliły trzy przewodnie zasady dla przyszłego unijnego trybu nadzoru reasekuracyjnego:

- System powinien ustanowić solidny i ostrożnościowy tryb leżący w interesie ubezpieczających. Silni i dobrze nadzorowani reasekuratorzy przyczyniają się do silniejszego wewnętrznego rynku i międzynarodowej stabilności finansowej.
- System powinien bazować na niezbędnej koordynacji ustawodawstwa Państw Członkowskich oraz wzajemnym uznawaniu nadzoru w Państwach Członkowskich, gdzie zakład reasekuracji jest licencjonowany. Z chwilą licencjonowania przez swoje rodzime Państwo Członkowskie zakład reasekuracji powinien być automatycznie dopuszczony do prowadzenia operacji reasekuracyjnych na terenie całej Wspólnoty Europejskiej na zasadzie swobody zakładania i swobody świadczenia usług. Nie powinien być przeprowadzany żaden dodatkowy nadzór ani kontrole takiego zakładu reasekuracji przez organy nadzoru w przyjmujących Państwach Członkowskich. Podejście to wykazało swoją

przydatność na przestrzeni wielu lat w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń, gdzie zostało wprowadzone na mocy trzecich dyrektyw w sprawie ubezpieczeń⁴.

- Wprowadzenie zharmonizowanego systemu nadzoru reasekuracyjnego powinno prowadzić do zniesienia systemów z zastawianiem aktywów na pokrycie rezerw na nieuregulowane roszczenia.

Po szeroko zakrojonych konsultacjach Komisja postanowiła przedstawić wniosek dotyczący dyrektywy obejmujący następujące zagadnienia:

- metoda nadzoru oparta na harmonizacji i wzajemnym uznawaniu
- metoda przyspieszonego trybu dla dyrektywy w oparciu głównie o obecne zasady bezpośredniego nadzoru
- obowiązkowy system licencjonowania
- wymagania marginesu wypłacalności zgodne z wymaganiami dla bezpośrednich ubezpieczeń, jednak z możliwością zwiększenia tego marginesu do 50% poprzez komitologię dla ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, gdy jest to obiektywnie uzasadnione.

Unijna metoda nadzoru powinna być oparta na ***zharmonizowanych zasadach prawnych zapewniających wzajemne uznawanie pomiędzy Państwami Członkowskimi***. Komisja uważa, iż nadzór nad ubezpieczeniami i reasekuracją jest sprawą publiczną i wymaga publicznej regulacji. Inne systemy (na przykład podejścia oparte na dobrowolnym ujawnieniu) nie zapewniłyby dostatecznego zaufania do systemu nadzoru. Brak konkretnych sankcji w takim podejściu opartym na ujawnieniu mógłby spowodować, że system byłby mniej skuteczny w rozwiązywaniu potencjalnych problemów w zakładach reasekuracji.

Komisja uważa, że istnieje potrzeba doraźnego działania w celu osiągnięcia zauważalnych wyników w krótkiej do średniej perspektywie czasu. Takie ***rozwiązanie o „przyspieszonym trybie”*** miałyby swój punkt wyjścia w obecnych zasadach bezpośredniego nadzoru i praktyki biznesowej z odpowiednimi korektami. Długoterminowy projekt „Solvency II” w dziedzinie bezpośredniego ubezpieczenia będzie również miał wpływ na reasekurację i prace te mogłyby w dość dużym zakresie bazować na osiągnięciach projektu o przyspieszonym trybie.

Proponowana dyrektywa wymaga, aby zakład reasekuracji – podobnie, jak firmy ubezpieczeń bezpośrednich – były ***licencjonowane do prowadzenia operacji reasekuracyjnych***. Skuteczności systemu licencjonowania dowodzi jego szerokie stosowanie w sektorze finansowym. System taki daje również wyraźne upoważnienie organom nadzoru, w tym uprawnienie do usuwania nieodpowiednich firm z rynku reasekuracyjnego. System licencjonowania zapewni ponadto jednolite traktowanie wszystkich jednostek reasekuracyjnych w UE, co miałyby miejsce, gdyby wybrane zostało tak zwane rozwiązanie „paszportowe” (w którym dana firma sama mogłaby zdecydować, czy wystąpić o licencję). Ponadto, system taki zwiększy odpowiedzialność rodzimych organów nadzoru Państwa

⁴ Dyrektywa 92/49/EWG (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1, ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.02.2003, str. 1) oraz dyrektywa 92/96/EWG (Dz.U. L 360 z 9.12.1992, str.1), ta dyrektywa została zmieniona dyrektywą 2002/83/WE (Dz.U. L z 19.12.2002, str.1).

Członkowskiego, gdyż stają się one jedynym właściwym organem dla ostrożnościowego nadzoru nad zakładami reasekuracji w obrębie Wspólnoty. System wymagał będzie zwiększonej współpracy pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich.

Ubezpieczenie i reasekuracja są pokrewnymi rodzajami działalności, w związku z czym **wymagania dotyczące wypłacalności** dla obydwóch tych rodzajów działalności są podobne. Proponowana dyrektywa zawiera więc wymagania dotyczące wypłacalności dla reasekuracji na życie, które są identyczne z wymaganiami dotyczącymi wypłacalności dla ubezpieczenia na życie. Dla reasekuracji innej niż reasekuracja na życie punktem wyjścia jest to, że powinny stosować się podobne zasady. Jednakże dla reasekuracji innej niż reasekuracja na życie proponowana dyrektywa zawiera możliwość zwiększonego wymagania wypłacalności po decyzji komitologii. Komisja uważa tę możliwość „podniesienia klasy” dla pewnych klas reasekuracji lub rodzajów umów reasekuracyjnych (do 50%) za niezbędny element proponowanej dyrektywy. Dostarczy ona ważnego narzędzia do dokładnego dostosowywania wymagań dotyczących wypłacalności, tak aby lepiej odpowiadały one charakterowi operacji reasekuracyjnych. Opcja komitologii będzie stosowana jedynie po szczegółowej i szeroko zakrojonej konsultacji z zainteresowanymi stronami. Aby zapewnić równe szanse zakładom reasekuracji i zakładom ubezpieczeń prowadzącym działalność reasekuracyjną, wniosek przewiduje również późniejsze zmiany dyrektywy 73/239/EWG dotyczącej ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz dyrektywy 2002/83/WE dotyczącej ubezpieczeń na życie. W związku z powyższym, zakłady ubezpieczeń, które prowadzą reasekurację przez przejście ryzyka będą podlegać przepisom dyrektywy dotyczącej reasekuracji odnośnie do wymaganego marginesu wypłacalności, gdy ilość ich działań związanych z reasekuracją stanowi znaczącą część ich całej działalności gospodarczej (art. 57 ust. 5 i art. 59 ust. 8). Przepisy te będą znajdować zastosowanie tylko wówczas, gdy zostanie przyjęta przez Komisję decyzja dostosowująca wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie.

2. KONSULTACJA Z GŁÓWNYMI UCZESTNIKAMI I ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA ODDZIAŁYWANIA

a) Konsultacja z głównymi uczestnikami i zainteresowanymi stronami

W trakcie przygotowywania projektu regularnie konsultowano się z głównymi uczestnikami, którzy przekazali Komisji cenne informacje. Na początku projektu zorganizowano główne posiedzenie z udziałem ponad 100 uczestników, a następnie wszyscy uczestnicy (a także inne zainteresowane strony) zostali ujęci na liście adresowej, z której wszyscy otrzymali wszystkie dokumenty stworzone w ramach projektu lub wiadomość podającą, że na internetowej stronie Komisji poświęconej reasekuracji zamieszczone zostały nowe dokumenty. Opublikowano również badanie na temat nadzoru reasekuracyjnego.⁵

Projekt był śledzony przez zainteresowane strony z wielu różnych sektorów i zawodów. Sektorami uczestniczącymi w konsultacji były głównie: ubezpieczenia (firmy komercyjne, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie itp.), towarzystwa ubezpieczeniowe (na szczeblu UE, a także krajowe), pośrednicy ubezpieczeniowi (brokerzy itp.), stowarzyszenia, stowarzyszenia aktuarialne, ogólni przedstawiciele biznesu (UNICE), analitycy, zarządzający

⁵ http://europa.eu.int/comm/internal_market/insurance/studies/reins-sup_en.htm

ryzykiem/ubezpieczeniami zależnymi, organizacja MŚP (BEUC), firmy konsultingowe, banki, firmy prawnicze, agencje ratingowe.

Komisja odniosła znaczne korzyści z wkładu wniesionego przez głównych uczestników i zainteresowane strony, zwłaszcza że projekt obejmował wiele bardzo trudnych spraw technicznych. Dokumenty rozesłane w celu zebrania opinii traktowały o kwestiach polityki, a także o bardzo ważnych sprawach.

Otrzymaane uwagi odnośnie do celów projektu reasekuracji

Komentatorzy okazali na ogół bardzo wiele poparcia dla wszystkich trzech głównych celów projektu. Kilka Państw Członkowskich zgłosiło uwagi odnośnie do faktu, iż zasadnicza koordynacja krajowego ustawodawstwa oraz wzajemne uznawanie uniemożliwiłaby dodatkowe kontrole lub wymagania ze strony państw przyjmujących. W szczególności, Państwa Członkowskie, które obecnie stosują system zabezpieczenia, wyraziły oczywiście zastrzeżenia wobec zniesienia systemów zastawiania aktywów na pokrycie technicznych rezerw na nieuregulowane roszczenia. Jednakże wszyscy pozostali główni uczestnicy jednogłośnie poparli cel sformułowany przez służby Komisji. Niektóre Państwa Członkowskie wniosły uwagi na temat różnic zabezpieczeń pomiędzy dziedziną ubezpieczeń na życie oraz innych niż na życie.

Otrzymaane uwagi odnośnie do głównych kwestii polityki

Podejście do ram nadzorczych dla reasekuracji

Większość komentatorów jest za nadzorczym podejściem do reasekuracji. Niektóre firmy wypowiedziały się rozwiązaniami dobrowolnymi, lecz większa liczba firm i stowarzyszeń stwierdziła, że tylko wprowadzenie nadzoru może dać unijnej reasekuracji dodatkową markę jakościową. Alternatywa zachowania status quo nie została poparta przez żadnego ważniejszego z głównych uczestników.

Państwa Członkowskie wypowiedziały się za metodą przyspieszonego trybu i takie podejście przyjął również Komitet ds. Ubezpieczeń. Inni główni uczestnicy również wyrażali duże poparcie dla rozwiązania o przyspieszonym trybie w oparciu o obecne zasady bezpośredniego nadzoru. Specjaliści (jak np. aktuariusze i księgowi) wskazali jednak, że ograniczone ramy czasowe harmonogramu (2004 r.) mogą ograniczyć liczbę możliwych rozwiązań, odkładając tym samym wprowadzenie niektórych metod do czasu sfinalizowania projektu Solvency II.

Wymagania dotyczące wypłacalności dla reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie:

Reakcje ze strony głównych uczestników co do wymagań dotyczących poziomu wypłacalności były liczne i silne. Odkonano wiele spotkań z zainteresowanymi stronami, szczególnie z przedstawicielami branży ubezpieczeniowej, ubezpieczeń zależnych, zarządzającymi ryzykiem, aktuariuszami, konsultantami i księgowymi. Ogólnie, przedstawiciele branży i konsultanci ubezpieczeniowi twierdzili, iż reasekuracja jest działalnością zbliżoną do ubezpieczenia i dlatego powinny obowiązywać takie same wymagania dotyczące wypłacalności. Niektórzy nadzorcy ubezpieczeniowi wyrażali silne przekonanie, że reasekuracja jest bardziej niestabilna i trudna do nadzorowania, w związku z czym odpowiednie byłoby nieco wyższe wymaganie. Przy opracowywaniu wymagań dotyczących wypłacalności określonych we wniosku dotyczącym dyrektywy (art. 37 i 40) Komisja uwzględniła różne opinie wyrażone w tym względzie.

Wymagania dotyczące wypłacalności dla reasekuracji ubezpieczeń na życie: Kwestia ta również była przedmiotem wielu dyskusji, zarówno co się tyczy faktycznych wymagań, jak i metod obliczania. Służby Komisji konsultowały się w zakresie różnych rozwiązań. Biorąc pod uwagę otrzymane uwagi, Komisja doszła do wniosku, że preferowanym byłoby takie samo podejście, jak stosowane do bezpośredniego ubezpieczenia (zastosowanie zasad bezpośredniego ubezpieczenia na życie do reasekuracji ubezpieczenia na życie oraz zasad bezpośredniego ubezpieczenia innego niż ubezpieczenie na życie do reasekuracji innej niż reasekuracja ubezpieczeń na życie) (art. 38-40).

Otrzymane uwagi odnośnie do szczegółowych kwestii prawnych.

W ciągu 2003 r. odbyło się również szereg konsultacji na temat szczegółowych kwestii prawnych. Obecny wniosek został przygotowany z uwzględnieniem komentarzy otrzymanych od zainteresowanych stron, w szczególności branży ubezpieczeniowej i grupy zawodowej aktuariuszy. Niektóre z przedstawionych opinii były bardzo szczegółowe i wniosły duży wkład w prace służb Komisji.

b) Ocena oddziaływania

Przeprowadzona została rozszerzona ocena oddziaływania w celu stwierdzenia, czy istnieje potrzeba działania na poziomie UE oraz, w razie twierdzącej odpowiedzi, określenia wymaganego działania.

Ocena oddziaływania wykazuje ogólną zgodność co do potrzeby takiego działania, jeśli miałyby zostać osiągnięte cele wymienione w sekcji 1 niniejszego Uzasadnienia.

Jeśli chodzi o różne możliwości polityczne dla osiągnięcia tych celów, pod uwagę wzięto trzy główne opcje:

1. Status quo, tj. brak zmian w stosunku do obecnej sytuacji
2. Rozwiązanie mechanizmu rynkowego/dobrowolne ujawnianie informacji reasekuracyjnych oraz ewentualnie zalecenie dotyczące praktyki pośredniego nadzoru.
3. Rozwiązania nadzorcze.

Jak stwierdzono powyżej w sekcji 2, większość Państw Członkowskich i organizacji branżowych uważa, iż istnieje potrzeba działania nadzorczego w tej dziedzinie. Opcja 1 nie zyskała poparcia ze strony żadnego komentatora. Opcja 2 również została uznana za niezapewniającą wystarczającego zaufania do systemu nadzoru. Brak konkretnych sankcji w takiej metodzie opartej na ujawnianiu może sprawiać, że system będzie mniej skuteczny w zaradaniu potencjalnym problemom w zakładach reasekuracji.

Jeśli chodzi o opcję 3 (metoda nadzoru), rozważono dwie alternatywy:

1. Dobrowolny system paszportowy dla firm pragnących stosować się do systemu
2. Obowiązkowy system licencjonowania.

Po szerokich konsultacjach z Państwami Członkowskimi, branżą ubezpieczeniową oraz innymi zainteresowanymi stronami Komisja postanowiła zaproponować system licencjonowania. System licencjonowania jest zgodny z podejściem zastosowanym przez UE

w celu realizacji wewnętrznego rynku w sektorze finansowym, a w szczególności w dziedzinie ubezpieczeń (jedna licencja i kontrola kwestii ostrożnościowych w kraju rodzimym). System taki dowiódł swojej skuteczności od czasu jego ustanowienia w 1994 r. przez trzecie dyrektywy dotyczące ubezpieczenia. Zapewnia on mocną pozycję finansową zakładów reasekuracji, a przez to stabilność rynków ubezpieczeń, ponieważ stosuje się on do każdego wspólnotowego zakładu reasekuracji, a nie tylko do tych, które posiadają europejską perspektywę. System licencjonowania może ponadto prowadzić do większej koordynacji w traktowaniu wszystkich reasekuratorów przez Państwa Członkowskie i będzie lepiej dostosowany do spełnienia celu, jakim jest ustanowienie prawdziwego wewnętrznego rynku reasekuracji. I wreszcie, wprowadzenie trybu nadzorczego opartego o nadzór nad wszystkimi zakładami reasekuracji przez właściwe władze publiczne jest ponadto w zgodzie z kierunkiem trwającego projektu nadzoru prowadzonego przez IAIS (Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego), którego wszystkie Państwa Członkowskie i Komisja Europejska są członkami.

Rozszerzona ocena oddziaływania została również przeprowadzona odnośnie do ilościowych wymagań dotyczących wypłacalności zakładów reasekuracji. Przedyskutowane zostały dwa podstawowe podejścia:

1. możliwości, w których wymagania dotyczące wypłacalności zakładów reasekuracji są zbliżone do obowiązujących dla bezpośredniego ubezpieczenia

2. możliwości, w których wymagania dotyczące wypłacalności zakładów reasekuracji są wyższe od obowiązujących dla bezpośredniego ubezpieczenia.

Komisja ostatecznie postanowiła ustanowić tryb skonstruowany na wymaganiach wypłacalności przedstawionych w obecnych dyrektywach dotyczących ubezpieczenia. Jednakże, w celu uwzględnienia specyfiki niektórych rodzajów umów reasekuracyjnych lub określonych branż w reasekuracji innej niż reasekuracja na życie, wniosek przewiduje możliwość zwiększenia wymaganego marginesu wypłacalności do 50% dla klas innych niż ryzyka odpowiedzialności. Zwiększenie to zostanie dokonane przez Komisję przy skorzystaniu z jej uprawnień wykonawczych po konsultacji z Komitetem ds. Ubezpieczeń.

3. PODSTAWA PRAWNA WNIOSKU

Niniejszy wniosek jest oparty na art. 47 ust. 2 i art. 55 Traktatu, które to artykuły są podstawą prawną dla przyjęcia wspólnotowych środków zmierzających do realizacji wewnętrznego rynku w sektorze usług. Wybrany instrumentem jest dyrektywa, gdyż wydaje się ona najbardziej odpowiednia do osiągnięcia zamierzonych celów. Ponadto, działanie legislacyjne Unii Europejskiej w celu osiągnięcia wewnętrznego rynku w ubezpieczeniu zostało przeprowadzone za pomocą dyrektyw opartych na tych przepisach Traktatu. I wreszcie, przepisy tej dyrektywy nie wychodzą poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.

4. UWAGI DOTYCZĄCE ARTYKUŁÓW

Niniejszy wniosek ustala tryb nadzorczy dla reasekuracji, który jest zgodny z istniejącymi ramami prawnymi dla ubezpieczenia. Bazuje on na podejściu przyjętym w istniejących obecnie dyrektywach dotyczących ubezpieczenia. Niektóre z przepisów dyrektyw

73/239/EWG, 92/49/EWG i 2002/83/WE, które są odtworzone w niniejszej dyrektywie są długie; jest tak w szczególności w przypadku przepisów dotyczących warunków zezwolenia dla zakładu reasekuracji, znacznych pakietów akcji, tajemnicy zawodowej oraz marginesu wypłacalności. Prowadzi to często do złożonych przepisów, których forma prezentacji może nie być zgodna z aktualnymi wytycznymi w zakresie tworzenia ustawodawstwa wspólnotowego. Nie jest konieczne dla interpretacji, aby jeden artykuł obejmował cały aspekt zasad ustanowionych w akcie prawnym. Dlatego przepisy niniejszego wniosku są rozbite na artykuły, które są zgrupowane, odpowiednio, w tytułach, rozdziałach i sekcjach dla ułatwienia ich zrozumienia i jasności.

Artykuł 1: Cel dyrektywy - zakres

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie ram prawnych dla ostrożnościowego nadzoru nad działalnością reasekuracyjną we Wspólnocie. Jak stwierdzono powyżej, nie ma obecnie wspólnotowego ustawodawstwa w zakresie nadzoru nad reasekuracją. W wyniku tego, zakłady reasekuracji prowadzące wyłącznie operacje reasekuracyjne (zawodowi reasekuratorzy) nie podlegają żadnym szczególnym przepisom wspólnotowym.

Dyrektywa zapełni więc tę lukę we wspólnotowym trybie nadzoru nad ubezpieczeniem. Zastosuje ona do reasekuracji tryb nadzorczy oparty na tych samych zasadach, które stosują się do bezpośredniego ubezpieczenia, a mianowicie zasad jednej licencji i ostrożnościowego nadzoru nad zakładami reasekuracji przez właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego.

Niniejsza dyrektywa stosuje się do zakładów reasekuracji, które posiadają swoją główną siedzibę na terenie Wspólnoty i które prowadzą wyłącznie działalność reasekuracyjną (zawodowi reasekuratorzy). Dyrektywa nie stosuje się do tych zakładów reasekuracji, które podlegają już dyrektywom⁶ dotyczącym ubezpieczeń na życie oraz ubezpieczeń innych niż na życie, gdyż ich działalność reasekuracyjna polegająca na przejęciu ryzyka jest objęta tymi dyrektywami. Ponadto, zakłady i organy ubezpieczeń, które są wyłączone z zakresu powyższych dyrektyw, są również wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. Jednakże przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące obliczania wymaganego marginesu wypłacalności (art. 35-39) mogą stosować się do zakładów ubezpieczeń podlegających dyrektywom dotyczącym ubezpieczeń na życie oraz ubezpieczeń innych niż na życie w związku z przejęciem ryzyka reasekuracji (patrz: art. 57 ust. 5 i art. 59 ust. 8).

Aby uwzględnić bardzo szczególną sytuację, jaka może powstać w pewnym Państwie Członkowskim, gdzie nie jest możliwe zdobycie ochrony reasekuracyjnej na rynku, wniosek nie dotyczy świadczenia ochrony reasekuracyjnej prowadzonej przez Państwo Członkowskie, gdy działa ono w charakterze reasekuratora ostatniej instancji ze względu na interes publiczny. Jednakże przepis ten nie zwalnia Państwa Członkowskiego ze stosowania się do wspólnotowych przepisów dotyczących zasad konkurencji i pomocy państwa. Przykładem jest sytuacja, jaka wystąpiła w sektorze ubezpieczeń lotniczych po atakach z 11 września 2001 r., kiedy to rynek reasekuracyjny nie zdołał zapewnić ochrony reasekuracyjnej dla pewnych rodzajów ryzyka. Do zapewnienia takiej ochrony reasekuracyjnej zmuszone zostały Państwa Członkowskie. Ustanowione systemy zostały zbadane zgodnie z prawem UE, w szczególności zgodnie z zasadami pomocy państwa, zanim zostały przyjęte.

⁶ Dyrektywy 73/239/EWG (Dz.U. L 228 z 16.08.1973, str. 3), dyrektywa 92/49/EWG (Dz.U. L 228 z 11.08.1992, str. 1), dyrektywa 2002/83/WE (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1)

Artykuł 2: Definicje

Artykuł 2 zawiera definicje dotyczące podstawowych pojęć zastosowanych we wniosku, aby wyjaśnić ich znaczenie, a przez to przyczynić się do lepszego zrozumienia. Większość z tych pojęć została już zastosowana w innych wspólnotowych aktach prawnych stosujących się do ubezpieczenia, takich jak dyrektywy: 2002/83/WE dotycząca ubezpieczenia na życie, 73/239/EWG i 92/49/EWG dotyczące ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, 98/78/WE dotycząca dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych.

Podano definicję „zależnego zakładu reasekuracji” odnoszącą się do takich zakładów reasekuracji, które są własnością jednej lub kilku komercyjnych firm lub przedsiębiorstwa finansowego niebędącego zakładem ubezpieczeń ani zakładem reasekuracji ani grupą ubezpieczeniową lub reasekuracyjną. Celem takich przedsiębiorstw jest dostarczenie ochrony reasekuracyjnej dotyczącej wyłącznie ryzyk przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, do której reasekurator zależny należy albo przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, których reasekurator zależny jest częścią. Definicja ta jest niezbędna, gdyż wniosek przewiduje specjalny tryb dla tych przedsiębiorstw odnośnie do minimalnego funduszu gwarancyjnego wymaganego w art. 40 do prowadzenia operacji reasekuracyjnych.

Artykuły 3-14: Przepisy odnoszące się do podejmowania działalności reasekuracyjnej

We wniosku dotyczącym dyrektywy przyjęto podejście zastosowane w obecnych dyrektywach dotyczących ubezpieczenia odnośnie do podejmowania działalności reasekuracyjnej we Wspólnocie. Wniosek ustala zasady jednej licencji i kontroli rodzimego kraju dla ostrożnościowego nadzoru nad zakładami reasekuracji. Jest to możliwe dzięki przeprowadzeniu koordynacji zasadniczych aspektów dotyczących nadzoru nad zakładami reasekuracji, która umożliwi wzajemne uznawanie zezwoleń i systemów ostrożnościowego nadzoru Państw Członkowskich.

Zgodnie z tym, zakład reasekuracji podlega uprzedniemu urzędowemu zezwoleniu udzielanemu przez właściwe organy w jego rodzimym Państwie Członkowskim. Wniosek określa minimalne warunki niezbędne do uzyskania urzędowego zezwolenia. Zakład reasekuracji musi posiadać określoną formę prawną, musi przedłożyć plan operacji podający zasadnicze informacje na temat planu biznesowego, musi także posiadać minimalny fundusz gwarancyjny przewidziany w art. 40. Dyrektywa wprowadza ponadto wymaganie, aby zakład reasekuracji był efektywnie prowadzony przez menedżerów, którzy mają należyte kwalifikacje techniczne i doświadczenie. Zakład reasekuracji musi ograniczyć przedmiot swojej działalności do operacji reasekuracyjnych oraz związanych z nimi operacji. Wymóg ten może pozwalać zakładowi reasekuracji prowadzić na przykład taką działalność, jak doradztwo statystyczne lub aktuarialne, analizy ryzyka lub badania dla swoich klientów. Może on również pełnić funkcję spółki holdingowej i prowadzić działalność w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 ust. 8 dyrektywy 2002/87/WE. Ta ostatnia działalność będzie w każdym przypadku podlegać przepisom nałożonym na dodatkowy nadzór nad grupami ubezpieczeniowymi i reasekuracyjnymi oraz konglomeratami finansowymi określony w dyrektywach 98/78/WE i 2002/87/WE (art. 5-11).

Ponadto, przed udzieleniem zezwolenia właściwe władze muszą zostać powiadomione o tożsamości członków lub akcjonariuszy posiadających znaczny udział w zakładzie reasekuracji. Celem tego przepisu jest umożliwienie właściwym władzom oceny stosowności akcjonariuszy w celu zapewnienia solidnego i ostrożnościowego zarządzania zakładem

reasekuracji. Jeżeli władze nie będą przekonane co do tych kwalifikacji, nie udziela zezwolenia. Podobnie, gdy istnieją ściśle powiązania pomiędzy zakładem reasekuracji a innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, zezwolenie nie zostanie przyznane, gdy powiązania te nie pozwalają właściwym władzom skutecznie wykonywać ich funkcji nadzorczych. Wymagania te odpowiadają ostrożnościowemu celowi, a mianowicie zapewnieniu, aby równocześnie istniało solidne zarządzanie i nadzór nad zakładem reasekuracji jest skuteczny. Inne cele oparte na takich czynnikach jak polityka przemysłowa lub gospodarcza kraju albo potrzeby rynkowe nie są objęte tymi przepisami i powinny być zakazane przy badaniu wniosku o zezwolenie, gdyż byłyby w sprzeczności z zasadami Traktatu (art. 7, 9, 10 i 12).

Wniosek o udzielenie zezwolenia musi być rozpatrzony w okresie sześciu miesięcy od jego złożenia przez zakład reasekuracji. Odmowa udzielenia zezwolenia, jak również jego wycofanie, winny być umotywowane z podaniem dokładnych podstaw takiego odrzucenia. Zakład reasekuracji musi mieć prawo zwracania się do sądów z odwołaniem od decyzji (art. 13).

Udzielone zezwolenie jest ważne w całej Wspólnocie. Pozwala ono zakładowi reasekuracji na prowadzenie operacji na terenie całej Wspólnoty na podstawie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, bez dalszych formalności (art. 4).

Artykuły 15-31: Warunki rządzące działalnością reasekuracyjną. Zasady i metody nadzoru ostrożnościowego.

Tryb nadzorczy oparty na systemie jednego zezwolenia udzielonego przez właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji i ważne w całej Wspólnocie wymaga przekazania uprawnień do nadzoru właściwym władzom udzielającym zezwolenia w celu zagwarantowania całkowitego spełnienia warunków rządzących prowadzeniem działalności przez zakład reasekuracji, czy to na podstawie prawa przedsiębiorczości, czy swobodnego świadczenia usług.

Artykuł 15 niniejszego wniosku stanowi o wyłącznej kompetencji właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego pod względem finansowego nadzoru nad zakładem reasekuracji, w tym także działalności prowadzonej przez zakład za pośrednictwem oddziałów lub w ramach swobody świadczenia usług.

Z uwagi na wyłączną kompetencję rodzimego Państwa Członkowskiego w zakresie nadzoru nad wszystkimi finansowymi aspektami zakładu reasekuracji, władze właściwe dla zakładu reasekuracji nie mogą odrzucić umowy retrocesji zawartej przez ten zakład reasekuracji ze wspólnotowym zakładem reasekuracji objętym niniejszą dyrektywą⁷ z przyczyn bezpośrednio związanych z sytuacją finansową tego zakładu reasekuracji (lub ubezpieczeń). Taki pośredni nadzór nad tymi zakładami oznaczałby ingerencję w uprawnienia nadzorcze władz właściwych dla tych zakładów i kwestionowałby fundamentalną zasadę wzajemnego uznawania, która leży u podstaw ram prawnych określonych przez niniejszy wniosek.

Zakład reasekuracji musi posiadać solidne procedury administracyjno-sprawozdawcze, a także należyte mechanizmy wewnętrznej kontroli. Jest to potrzebne do zapewnienia

⁷ Lub wspólnotowy zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie zgodnie z dyrektywami dotyczącymi ubezpieczeń innych niż na życie lub ubezpieczenia na życie (dyrektywy 73/239/EWG i 2002/83/WE).

uporządkowanego i stabilnego finansowo prowadzenia działalności. Rodzime Państwo Członkowskie winno ustanowić warunki zagwarantowania, aby wymóg ten został spełniony.

Artykuł 16 określa prawo właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego do przeprowadzania na miejscu weryfikacji oddziałów przedsiębiorstwa reasekuracyjnego w innych Państwach Członkowskich. Określa on procedurę przeprowadzania takiej weryfikacji. Przepis ten jest podobny do przepisów określonych w dyrektywach dotyczących ubezpieczeń innych niż na życie oraz ubezpieczenia na życie⁸.

W celu zapewnienia skuteczności nadzoru przeprowadzonego nad zakładem reasekuracji właściwe władze muszą mieć odpowiednie uprawnienia do przeprowadzenia szczegółowego wywiadu dotyczącego zakładu reasekuracji, zażądania przedłożenia dokumentów lub podjęcia środków takich jak sankcje w stosunku do zakładów reasekuracji bądź jego członków zarządu lub kierownictwa (art. 17).

Artykuły 19-23 określają przepisy dotyczące nadzoru znacznymi pakietami akcji w zakładzie reasekuracji. Ich celem jest zapewnienie, aby właściwe władze znały struktury własności zakładu reasekuracji. Przepis ten jest następstwem nadzoru nad znacznymi pakietami akcji w chwili rozpatrywania wniosku o udzielenie zezwolenie określonego w art. 12. Tryb ten jest tym samym, który jest już stosowany do ubezpieczeń⁹ oraz innych usług finansowych.

Artykuły 24-30 stanowią o poufności informacji posiadanych przez właściwe władze. Wszystkie osoby, które pracują lub pracowały dla właściwych władz, w tym również biegli rewidenci oraz eksperci działający w imieniu właściwych władz, są zobowiązani do dotrzymywania tajemnicy zawodowej. Poufny charakter tych informacji nie uniemożliwia właściwym władzom wymiany informacji odnośnie do nadzoru nad zakładami reasekuracji, ponieważ ich zadaniem jest zapewnienie poprawnego nadzoru nad przedsiębiorstwem reasekuracji. W każdym przypadku wymiany informacji podlegają one również wymogowi poufności i mogą być ujawniane tylko za wyraźną zgodą właściwych władz, które przekazały te informacje.

Artykuły 28-30 ustalają również warunki i okoliczności, w jakich informacje te mogą być ujawniane urzędом lub organom innym niż organy nadzoru reasekuracyjnego. Ustalony tryb jest ten sam, który stosuje się do zakładów ubezpieczeń¹⁰.

Artykuł 31 przewiduje dla rewidentów obowiązek niezwłocznego zgłaszania właściwej władzy rodzimego Państwa Członkowskiego wszelkich faktów lub decyzji dotyczących zakładu reasekuracji, które mają wpływ na warunki rządzące prowadzeniem operacji reasekuracyjnych, a które ujawnią podczas wykonywania swoich zadań w przedsiębiorstwie reasekuracyjnym lub w dowolnym innym przedsiębiorstwie mającym ścisłe więzi z przedsiębiorstwem reasekuracyjnym. Dyrektywa przyjmuje tryb zastosowany już do zakładów ubezpieczeń.¹¹

Artykuły 32-34: Zasady odnoszące się do rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

⁸ Dyrektywa 73/239/EWG, art. 16, zmieniona dyrektywą 92/49/EWG, art. 11 oraz dyrektywą 2002/83/WE art. 11.

⁹ Dyrektywa 92/49/EWG, art. 15 oraz dyrektywa 2002/83/WE, art. 15.

¹⁰ Dyrektywa 92/49/EWG, art. 16 oraz dyrektywa 2002/83/WE, art. 16.

¹¹ Dyrektywa 92/49/EWG, art. 16 lit. a) dodany w dyrektywie 95/26/WE (Dz.U. L 168 z 18.07.1995, str. 7) oraz w dyrektywie 2002/83/WE, art. 17.

Rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe są fundamentalną częścią techniki ubezpieczeniowej. Muszą one bowiem umożliwić zakładowi ubezpieczeń lub reasekuracji spełnienie jego zobowiązań wynikających z umów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych. Z tego względu wymagane, aby dane zakład ubezpieczeń (lub reasekuracji) ustanowił odpowiednie rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe jest podstawową zasadą trybu nadzoru dla ubezpieczenia lub reasekuracji. W systemie jednego zezwolenia udzielanego przez rodzime Państwo Członkowskie właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego odpowiadają za wymagane ustanowienie odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odnośnie do wszystkich operacji zakładu, w tym również prowadzonych na podstawie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług we Wspólnocie. Ponadto, rodzime Państwo Członkowskie musi zweryfikować spełnienie tego wymagania i musi także mieć do swojej dyspozycji odpowiednie środki służące przeprowadzeniu takiej weryfikacji.

Artykuł 32 ustala zasadę kontroli w kraju rodzimym w przypadku określania i obliczania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu reasekuracji. Wielkość takich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych jest ustalana zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń¹². Wniosek stanowi również, że odnośnie do działalności związanej z ubezpieczeniem na życie, rodzime Państwo Członkowskie może również ustanowić bardziej szczegółowe zasady dla obliczania rezerw technicznych zgodnie z zasadami przedstawionymi w art. 20 dyrektywy 2002/83/WE w sprawie ubezpieczenia na życie. Przepis ten określa zasady aktuarialne, którymi należy kierować się, ustanawiając rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe dla operacji związanych z ubezpieczeniem na życie.

Rodzime Państwo Członkowskie może również wymagać od swoich zakładów reasekuracji, aby założyły rezerwę wyrównawczą odnośnie do operacji reasekuracji kredytu (art. 33). Wielkość takiej rezerwy obliczana jest zgodnie z zasadami podanymi w dyrektywie 73/239/EWG, w szczególności w załączniku, w którym przedstawiono cztery metody uważane za równoważne. Rodzime Państwo Członkowskie może zwolnić z obowiązku założenia rezerwy wyrównawczej zakłady reasekuracji, dla których reasekuracja kredytu nie stanowi istotnej części ich działalności.

Rodzime Państwo Członkowskie może także wymagać od swoich zakładów reasekuracji założenia rezerw wyrównawczych dla innych klas ryzyka niż reasekuracja kredytu zgodnie z zasadami określonymi przez to Państwo Członkowskie. Jest to zgodne z obecnym ustawodawstwem dotyczącym ubezpieczenia, w szczególności z dyrektywą 73/239/EWG, a także dyrektywą 91/674/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń.

Następstwem wprowadzenia trybu nadzorczego dla zakładów reasekuracji, które dotychczas nie podlegają wspólnotowym ramom prawnym, jest zniesienie wymogu zastawiania aktywów służących do pokrycia nieotrzymanych składek i świadczeń zakładu reasekuracji z tytułu nieuregulowanych roszczeń, gdy jest on reasekurowany przez zakład reasekuracji upoważniony zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładem reasekuracji upoważnionym zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG (ubezpieczenia inne niż ubezpieczenia na życie) lub 2002/83/WE (ubezpieczenia na życie). Jednakże Państwo Członkowskie zachowuje uprawnienia do nałożenia wymogu zastawiania aktywów służących do pokrycia powyższych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych swoich własnych zakładów reasekuracji, gdy są one

¹² Dz.U. L 374 z 31.12.1991 str.7.

reasekurowane przez zakłady reasekuracji spoza Wspólnoty, gdyż te ostatnie nie podlegają trybowi nadzorcemu jednego zezwolenia i wzajemnego uznawania przewidzianemu w niniejszej dyrektywie.

W art. 34 proponuje się jakościowe podejście do zasad inwestycyjnych. Specyfika działalności reasekuracyjnej sprawia, że podejście takie jest preferowane niż ilościowa metoda stosowana w dziedzinie bezpośredniego ubezpieczenia. W artykule stwierdza się, że aktywa powinny uwzględniać rodzaj działalności prowadzonej przez podmiot ubezpieczeniowy, wielkość i czas trwania spodziewanych spłat roszczeń w celu zabezpieczenia wystarczającej ilości, płynności, jakości, opłacalności i dostosowania inwestycji. W przypadku ubezpieczenia innego niż ubezpieczenie na życie wymóg dostosowania powinien być postrzegany w świetle praktyk biznesowych oraz wewnętrznej złożoności w celu określenia czasu trwania przepływów gotówki wynikających ze zobowiązań. Inwestycje powinny ponadto być zróżnicowane i należyście rozłożone, aby umożliwić reakcję na zmieniające się okoliczności ekonomiczne.

Artykuły 35-41: Margines wypłacalności zakładów reasekuracji

Margines wypłacalności jest ważnym elementem nadzoru ostrożnościowego. Niniejszy wniosek ustala wymagania dla zakładów reasekuracji, oparte o obecne zasady dla zakładów ubezpieczeń. Jak wskazano wcześniej, ubezpieczenie i reasekuracja są pokrewnymi typami działalności, z związku z czym wymagania dotyczące wypłacalności dla tych dwóch rodzajów działalności powinny być podobne.

Jeżeli chodzi o działalność związaną z ubezpieczeniami innymi niż ubezpieczenia na życie, wniosek stosuje wymagania przedstawione w dyrektywie 73/239/EWG dotyczącej ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie (art. 37). Jednakże, z powodu szczególnego charakteru niektórych rodzajów umów reasekuracyjnych lub specyficznych branż działalności gospodarczej, wniosek zawiera możliwość podniesienia wymaganego marginesu wypłacalności. Już dyrektywa dotycząca ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życia przewiduje podniesienie marginesu wypłacalności o 50% dla ubezpieczeń od odpowiedzialności, ponieważ podlegają one szczególnie niestabilnemu profilowi ryzyka. Wniosek przewiduje podniesienie do 50% marginesu wypłacalności w odniesieniu do określonych typów lub klas operacji innych niż klasy ubezpieczeń od odpowiedzialności. Korekty marginesu wypłacalności dokona Komisję po konsultacji z Komitetem ds. Ubezpieczeń, korzystając ze swoich uprawnień wykonawczych przyznanych na mocy Traktatu. Środki te powinny zostać przyjęte w następstwie procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/648/WE (art. 55). Podniesienie marginesu wypłacalności zostanie zastosowane dopiero po szczegółowej analizie i szerokich konsultacjach z zainteresowanymi stronami.

Aby zapewnić równe szanse zakładom reasekuracji i zakładom ubezpieczeń prowadzącym działalność reasekuracyjną, wniosek przewiduje późniejsze poprawki do dyrektywy 73/239/EWG dotyczącej ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz dyrektywy 2002/83/WE dotyczącej ubezpieczeń na życie. Zgodnie z tym, przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, które prowadzą działalność reasekuracyjną przez przejęcie ryzyka podlegają przepisom dyrektywy dotyczącej reasekuracji odnośnie do wymaganego marginesu wypłacalności, gdy liczba ich operacji reasekuracyjnych stanowi znaczną część ich całej działalności gospodarczej (art. 57 ust. 5 oraz art. 59 ust. 8). Przepisy te znajdą zastosowanie po przyjęciu przez Komisję decyzji korygującej wymagany margines wypłacalności dla operacji związanych z ubezpieczeniami innymi niż ubezpieczenie na życie (art. 43).

Jeśli chodzi o reasekurację na życie, wymagany margines wypłacalności obliczany jest zgodnie z zasadami ustalonymi w dyrektywie 2002/83/WE dotyczącej ubezpieczenia na życie (art. 38).

Gdy zakład reasekuracji prowadzi jednocześnie działalność związaną z ubezpieczeniem na życie i z ubezpieczeniami innymi niż ubezpieczenia na życie, to wymagany margines wypłacalności obejmuje całkowitą sumę wymaganych marginesów wypłacalności odnoszących się do operacji reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie i ubezpieczeń na życie (art. 39).

Dostępny margines wypłacalności składa się z aktywów wymienionych w art. 36. Dozwolonymi aktywami są te, które zostały już dopuszczone na mocy dyrektyw dotyczących ubezpieczeń innych niż na życie oraz ubezpieczeń na życie jako składające się na margines wypłacalności.

Artykuł 40 odnosi się do minimalnego funduszu gwarancyjnego wymaganego do prowadzenia operacji reasekuracyjnych. Fundusz gwarancyjny odnosi się do wymaganego minimalnego kapitału, jaki zakład reasekuracji musi stale posiadać, aby angażować się w działalność reasekuracyjną z odpowiednią solidnością finansową. We wniosku ustala się fundusz gwarancyjny, które nie może być mniejszy niż 3 miliony EUR. Jednakże, w odniesieniu do zależnych zakładów reasekuracji rodzime Państwo Członkowskie może ustalić fundusz gwarancyjny w wysokości 1 miliona EUR. Przepis ten ma na celu uwzględnienie szczególnych cech zależnego zakładu reasekuracji, a w szczególności to, że zwykle są one przedsiębiorstwami średniej/malej wielkości, a ich działalność ogranicza się wyłącznie do ochrony ryzyk dotyczących przedsiębiorstw, do których należy reasekurator zależny.

Artykuły 42-44: Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji – Wycofanie zezwolenia

Władze właściwe dla zakładu reasekuracji powinny mieć odpowiednie uprawnienia do podjęcia działania wobec zakładu reasekuracji, gdy jego sytuacja finansowa ulegnie pogorszeniu, na przykład, gdy nie ustanowi ono dostatecznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych lub margines wypłacalności nie osiągnie wymaganego poziomu. W takich wypadkach właściwe władze winny posiadać uprawnienia do zażądania planu finansowego, planu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej lub planu uzdrowienia finansowego, bądź zakazania swobodnego dysponowania aktywami zakładu reasekuracji.

Podobnie, niezbędne jest zastrzeżenie, że zezwolenie udzielone zakładowi reasekuracji może w niektórych przypadkach (*tj.* niewypełnienie warunków zezwolenia, poważne niedotrzymanie warunków i przepisów w zakresie prowadzenia działalności itp.) zostać wycofane.

Zasady ustalone w niniejszym wniosku są identyczne z zastosowanymi już do zakładów ubezpieczeń.

Artykuły 45-46: Operacje reasekuracyjne prowadzone na podstawie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Zakład reasekuracji posiadający odpowiednie zezwolenie wydane przez właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego jest uprawniony do prowadzenia operacji reasekuracyjnych w całej Wspólnocie na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług (art. 4 ust. 1).

Artykuł 45 określa warunki dotyczące przypadku, gdy zakład reasekuracji, działając na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług nie stosuje się do przepisów prawnych obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim. Proponowany tryb, który jest również ustanowiony pod wpływem trybu określonego w dyrektywach dotyczących ubezpieczeń, opiera się na współpracy pomiędzy właściwymi władzami rodzimego i przyjmującego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 46 ustanawia zasadę równości traktowania wszystkich reasekurowanych wierzycieli w wypadku likwidacji zakładu reasekuracji bez dokonywania jakiegokolwiek rozróżnienia na podstawie sposobu, w jaki zostały podpisane umowy reasekuracyjne; tj. prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Jednakże przepis ten nie wprowadza koordynacji krajowych zasad likwidacji przedsiębiorstw. Taka koordynacja w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń została wprowadzona w dyrektywie 2001/17/WE (dyrektywa w sprawie likwidacji zakładów ubezpieczeń)¹³. Dyrektywa dotycząca likwidacji zakładów ubezpieczeń po dokładnym zbadaniu może również w późniejszym etapie wymagać dostosowania, tak aby możliwe było objęcie jej zakresem zakładów reasekuracji.

Artykuły 47-50: Zakłady reasekuracji z państw trzecich

Zakładów reasekuracji, które mają swoją główną siedzibę w państwie trzecim i które prowadzą operacje reasekuracyjne w Państwie Członkowskim, nie należy traktować bardziej korzystnie niż zakładów posiadających swoją główną siedzibę w tymże Państwie Członkowskim (art. 47).

W art. 48 przewiduje się możliwość zawierania porozumień z państwami trzecimi w sprawie nadzoru nad zakładami reasekuracji. Celem tych międzynarodowych porozumień jest w szczególności wymiana informacji pomiędzy właściwymi władzami w UE i zainteresowanymi państwami trzecimi odnośnie do zakładów reasekuracji, a także uwzględnienie wzajemnego uznawania zasad i praktyk nadzoru reasekuracyjnego pomiędzy UE a państwami trzecimi. Przepis ten może mieć istotne znaczenie dla uporania się z regulacyjnymi barierami dla reasekuracji, które utrudniają wejście wspólnotowych przedsiębiorstw reasekuracyjnych do państw trzecich.

Artykuły 51-54: Prawa nabyte przez istniejące zakłady reasekuracji – Zakłady reasekuracji zaprzestające działalności.

Zakład reasekuracji, które był uprawniony lub upoważniony do prowadzenia operacji reasekuracyjnych zgodnie z przepisami jego rodzimego Państwa Członkowskiego przed dniem wdrożenia niniejszej dyrektywy, może nadal to czynić bez ubiegania się o zezwolenie. Jednakże taki zakład reasekuracji podlega przepisom dyrektywy, w szczególności wymaganiom odnoszącym się do mocnej pozycji finansowej zakładu reasekuracji (rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe, margines wypłacalności oraz fundusz gwarancyjny), kompetencji zawodowych, dobrej reputacji kierownictwa i odpowiedniości akcjonariuszy posiadających znaczne pakiety akcji. Dyrektywa pozwala Państwom Członkowskim na udzielenie dwuletniego okresu przejściowego w celu niedopuszczenia, aby istniejące zakłady reasekuracji popadły w kłopoty finansowe z powodu starań mających na celu dostosowanie się do tych wymagań (art. 51).

¹³ Dz.U. L 110 z 20.04.2001 str. 28.

Z drugiej strony, dyrektywa nie stosuje się do zakładów reasekuracji, które w czasie wdrożenia dyrektywy wstrzymały podpisywanie nowych umów reasekuracyjnych i zarządzają wyłącznie swoim obecnym portfelem z myślą o zakończeniu swojej działalności. Jednak, ponieważ zakłady te nie podlegają ustalonemu w dyrektywie trybowi jednego zezwolenia, dla dobra przejrzystości i pewności prawnej niezbędne jest, aby Państwa Członkowskie sporządziły wykaz tego rodzaju zakładów reasekuracji i przekazały go wszystkim Państwom Członkowskim (art. 52).

I wreszcie, art. 53 daje zakładowi reasekuracji prawo do zwrócenia się o rewizję sądową wszelkiej podjętej w stosunku do niego decyzji właściwych władz podczas stosowania ich krajowych zasad przyjętych we wdrożeniu niniejszej dyrektywy.

Artykuły 55-56: Uprawnienia wykonawcze Komisji do dokonania technicznych zmian dyrektywy.

We wniosku przewidziano możliwość dokonania technicznych zmian określonych zasad dyrektywy. Dyrektywa przyznaje Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przepisów wymienionych wyraźnie w art. 56. Przy korzystaniu ze swoich uprawnień wykonawczych Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Ubezpieczeń ustanowiony na mocy dyrektywy 91/675/EWG. Środki przyjmowane przez Komisję podlegają procedurze określonej w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/648/WE, która ustanawia procedury korzystania z uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.

Upewnienia wykonawcze są wykorzystywane w szczególności do podniesienia wymaganego marginesu wypłacalności dla szczególnych rodzajów umów lub działalności w klasach operacji innych niż klasy dotyczące odpowiedzialności (art. 37 ust. 3 i 4).

Artykuły 57-60: Dostosowania techniczne do dyrektyw dotyczących ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, ubezpieczeń na życie oraz grup ubezpieczeniowych

Wprowadzenie wspólnotowych ram regulacyjnych dla reasekuracji ma wpływ na istniejące dyrektywy dotyczące ubezpieczenia (ubezpieczeń innych niż na życie, ubezpieczeń na życie oraz grup ubezpieczeniowych)¹⁴. W związku z tym, że niniejszy wniosek po przyjęciu wypełni ramy legislacyjne dla sektora ubezpieczeniowego, wydaje się konieczne uwzględnienie go w celu zapewnienia jednolitych ram regulacyjnych. Istniejące dyrektywy dotyczące ubezpieczeń wymagają zatem dostosowania. Dotyczy to, na przykład, pośredniego nadzoru nad zakładem reasekuracji prowadzonego przez władze właściwe dla zakładu ubezpieczeń, który zawarł umowę reasekuracyjną ze wspólnotowym reasekuratorem podlegającym niniejszej dyrektywie¹⁵. Władze kompetentne dla zakładu ubezpieczeń nie mogą odrzucić takiej umowy ubezpieczeniowej z przyczyn bezpośrednio związanych z pozycją finansową reasekuratora.

Wniosek przewiduje również zniesienie wymogu zastawiania aktywów przeznaczonych na pokrycie nieotrzymanych składek oraz zabezpieczeń nieuregulowanych roszczeń dla zakładu

¹⁴ Ubezpieczenia inne niż na życie: dyrektywy 73/239/EWG, 88/357/EWG, 92/49/EWG; Ubezpieczenia na życie: dyrektywa 2002/83/WE; grupy ubezpieczeniowe: dyrektywa 98/78/WE (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1).

¹⁵ Lub wspólnotowego zakładu ubezpieczeń upoważnionego zgodnie z dyrektywami dotyczącymi ubezpieczeń innych niż na życie oraz ubezpieczeń na życie (dyrektywy 73/239/EWG oraz 2002/83/WE).

ubezpieczeń, gdy jest ono reasekurowane przez zakład reasekuracji posiadający zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG (ubezpieczenia inne niż na życie) lub 2002/83/WE (ubezpieczenia na życie).

Te dostosowania są również spowodowane zamiarem poddania zakładów ubezpieczeń zajmujących się również reasekuracją wymaganiom dotyczącym wypłacalności, które zostają ustalone dla zakładów reasekuracji oraz zapewnieniem równych szans dla różnych przedsiębiorstw przystępujących do działalności reasekuracyjnej.

Dyrektywa 98/78/WE dotycząca grup ubezpieczeniowych również zostaje dostosowana w celu uwzględnienia faktu, iż unijne zakłady reasekuracji podlegać będą nadzorowi¹⁶. Konieczne będzie również późniejsze dostosowanie dyrektywy 2002/87/WE dotyczącej konglomeratów finansowych¹⁷.

Ponadto, dyrektywa 2001/17/WE może również wymagać dostosowania, aby wprowadzić do jej zakresu zakłady reasekuracji, gdyż obecnie nie podlegają one dyrektywie dotyczącej likwidacji działalności ubezpieczeniowej. Konieczne są dalsze prace w tym zakresie, aby zidentyfikować kwestie, które wymagają rozważenia w celu dokonania odpowiednich dostosowań.

¹⁶ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.

¹⁷ Dz.U. L 35 z 11.02.2003, str. 1.

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG
oraz dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 i art. 55,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁵, dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG⁶ i dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie⁷ określają przepisy dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich we Wspólnocie.
- (2) Dyrektywy te przewidują ramy prawne potrzebne do tego, aby zakłady ubezpieczeń prowadziły operacje ubezpieczeniowe na wewnętrznym rynku w zakresie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w celu ułatwienia zakładom

¹ Dz.U. C z , str. .

² Dz.U. C z ,str. .

³ Dz.U. C z ,str. .

⁴ Dz.U. C z ,str. .

⁵ Dz.U. L 228 z 16.08.1973, str.3.

⁶ Dz.U. L 228 z 11.08.1992, str. 1. Dyrektywa ostatni zmieniona dyrektywą 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.02.2003, str. 1)

⁷ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1.

ubezpieczeń mającym główną siedzibę we Wspólnocie pokrycia zobowiązań ze zdarzeń ubezpieczeniowych powstałych we Wspólnocie oraz umożliwienia ubezpieczającym korzystania z usług nie tylko ubezpieczycieli prowadzących działalność w ich własnym kraju, ale również ubezpieczycieli, których główna siedziba znajduje się na obszarze Wspólnoty i którzy prowadzą działalność w innych Państwach Członkowskich.

- (3) Tryb ustalony przez te dyrektywy stosuje się do zakładów ubezpieczeń bezpośrednich odnośnie do ich całej prowadzonej działalności, zarówno operacji związanych z bezpośrednim ubezpieczeniem, jak i operacji związanych z reasekuracją przez przejęcie ryzyka; jednakże operacje reasekuracyjne prowadzone przez wyspecjalizowane zakłady reasekuracji nie podlegają temu trybowi, ani żadnemu innemu trybowi przewidzianemu w prawie Wspólnoty.
- (4) Reasekuracja jest ważną działalnością finansową, gdyż umożliwia zakładom ubezpieczeń bezpośrednich, dzięki szerszemu rozkładowi ryzyk na poziomie ogólnościowym, posiadanie większej zdolności asekuracyjnej w celu angażowania się w operacje ubezpieczeniowe i zapewniania ochrony ubezpieczeniowej, a także obniżenia ich kosztów kapitałowych; ponadto reasekuracja odgrywa fundamentalną rolę w stabilności finansowej, gdyż jest niezbędnym elementem zapewnienia mocnej pozycji finansowej oraz stabilności rynków ubezpieczeń bezpośrednich, a także systemu finansowego jako całości, dzięki swoim rolom głównego pośrednika finansowego i instytucjonalnego inwestora.
- (5) Dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w dziedzinie reasekuracji i retrocesji⁸ usunęła ograniczenia prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług związane z narodowością lub rezydencją świadczącego usługi reasekuracyjne. Dyrektywa nie usunęła jednak ograniczeń spowodowanych rozbieżnościami pomiędzy krajowymi przepisami w sprawie ostrożnościowej regulacji reasekuracji. Sytuacja ta doprowadziła do znacznych różnic poziomu nadzoru zakładów reasekuracji we Wspólnocie, które tworzą bariery dla prowadzenia działalności reasekuracyjnej, takie jak zobowiązanie przedsiębiorstwa reasekuracyjnego do zastawienia aktywów w celu pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń bezpośrednich, jak również stosowanie się przez zakłady reasekuracji do różnych zasad nadzoru w różnych Państwach Członkowskich, w których prowadzą one operacje lub zasad pośredniego nadzoru różnych aspektów działalności zakładu reasekuracji prowadzonego przez władze właściwe dla zakładów ubezpieczeń bezpośrednich.
- (6) W planie działania w zakresie usług finansowych wymieniono reasekurację jako sektor, który wymaga działania na poziomie Wspólnoty w celu dopełnienia rynku wewnętrznego usług finansowych. Ponadto, najważniejsze organizacje finansowe, takie jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy oraz Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS) zwróciły uwagę na brak zharmonizowanych zasad nadzoru reasekuracyjnego na poziomie Wspólnoty, jako istotną lukę w ramach regulacyjnych dotyczących usług finansowych, która powinna zostać wypełniona.

⁸ Dz.U. 56 z 4.04.1964, str. 878.

- (7) Niniejsza dyrektywa ma na celu ustanowienie ostrożnościowych ram regulacyjnych dla działalności reasekuracyjnej we Wspólnocie. Stanowi ona część zbioru wspólnotowego ustawodawstwa w dziedzinie ubezpieczenia mającego na celu ustanowienie wewnętrznego rynku w sektorze ubezpieczeń.
- (8) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z głównymi międzynarodowymi pracami prowadzonymi nad ostrożnościowymi zasadami reasekuracji, w szczególności pracami prowadzonymi przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego (IAIS).
- (9) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z podejściem przyjętym w ustawodawstwie wspólnotowym odnośnie do bezpośredniego ubezpieczenia przez dokonanie harmonizacji, która jest zasadnicza, niezbędna i wystarczająca do zapewnienia wzajemnego uznawania zezwoleń i systemów ostrożnościowej kontroli, umożliwiając przez to udzielanie jednego zezwolenia obowiązującego w całej Wspólnocie oraz stosowanie zasady nadzoru przez rodzime Państwo Członkowskie.
- (10) W wyniku tego do podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej wymagane jest udzielenie jednolitego urzędowego zezwolenia przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zakład reasekuracji ma swoją główną siedzibę. Umożliwia ono zakładowi prowadzenie działalności we Wspólnocie na podstawie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział lub w którym świadczone są usługi, nie może wymagać uzyskania nowego zezwolenia przez zakłady reasekuracji, które chcą prowadzić w nim działalność ubezpieczeniową i które otrzymały już zezwolenia w swoim rodzimym Państwie Członkowskim. Ponadto zakład reasekuracji, który otrzymał już zezwolenie w swoim rodzimym Państwie Członkowskim, nie powinien podlegać dodatkowemu nadzorowi lub kontrolom dotyczącym jego pozycji finansowej, które są przeprowadzane przez władze właściwe dla zakładu ubezpieczeń reasekurowanego przez dany zakład reasekuracji. Ponadto Państwo Członkowskie nie powinno wymagać od zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie na działalność we Wspólnocie dokonania zabezpieczenia aktywów na poczet pokrycia części rezerw techniczno-ubezpieczeniowych cedenta. Warunki udzielenia lub wycofania zezwolenia powinny zostać określone. Właściwe władze nie powinny udzielać ani podtrzymywać zezwolenia dla zakładu reasekuracji, który nie spełnia warunków określonych w niniejszej dyrektywie.
- (11) Niniejsza dyrektywa powinna stosować się do zakładów reasekuracji, które prowadzą wyłącznie działalność reasekuracyjną i nie angażują się w operacje związane z ubezpieczeniami bezpośrednimi; powinna ona stosować się również do tak zwanych zależnych zakładów reasekuracji utworzonych lub posiadanych przez firmy przemysłowe, handlowe lub finansowe inne niż przedsiębiorstwa, do których stosuje się dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych⁹, których celem jest zapewnianie ochrony reasekuracyjnej wyłącznie ryzyk tych firm, do których one należą.

⁹ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/87/WE (Dz.U. L 35 z 11.02.2003, str. 1).

- (12) Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak stosować się do zakładów ubezpieczeń, które podlegają już dyrektywom 73/239/EWG i 2002/83/WE; jednakże, aby zapewnić mocną pozycję finansową zakładów, które prowadzą również operacje reasekuracyjne i aby charakterystyczne cechy tych operacji zostały należycie uwzględnione w wymaganiach kapitałowych stawianych tym zakładom ubezpieczeń, przepisy dotyczące marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji zawarte w niniejszej dyrektywie powinny stosować się do działalności reasekuracyjnej tych zakładów ubezpieczeń, jeśli ilość ich operacji reasekuracyjnych stanowi znaczącą część ich całej działalności.
- (13) Niniejsza dyrektywa powinna wyjaśniać uprawnienia i środki nadzoru udzielone właściwym władzom. Właściwe władze rodzimych Państw Członkowskich powinny być odpowiedzialne za monitorowanie kondycji finansowej zakładów reasekuracji, uwzględniając stopień ich wypłacalności, tworzenie odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz pokrycie tych rezerw poprzez wysokiej jakości aktywa.
- (14) Właściwe władze Państw Członkowskich powinny mieć do swojej dyspozycji takie środki nadzoru, jakie są niezbędne do zapewnienia prawidłowego prowadzenia działalności przez zakłady reasekuracji w całej Wspólnocie, niezależnie od tego, czy prowadzona jest ona na podstawie prawa przedsiębiorczości czy swobody świadczenia usług. W szczególności powinni być w stanie wprowadzić właściwe środki zabezpieczające lub nałożyć sankcje mające na celu zapobieganie nieprawidłowościom i naruszeniom przepisów w sprawie nadzoru nad reasekuracją.
- (15) Należy przewidzieć możliwość wymiany informacji między właściwymi władzami i innymi władzami lub organami, które z tytułu swojej funkcji przyczyniają się do wzmocnienia stabilności systemu finansowego. W celu zachowania poufnego charakteru przekazywanych informacji lista adresatów powinna pozostawać ściśle ograniczona. Konieczne jest zatem określenie warunków, w których wyżej wspomniana wymiana informacji jest dozwolona, ponadto, gdy zostało ustalone, że informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, mogą one, tam gdzie jest to stosowne, uzależnić swoją zgodę od spełnienia rygorystycznych warunków. W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zakładami reasekuracji przez właściwe władze, niniejsza dyrektywa powinna określać zasady umożliwiające Państwu Członkowskiemu zawieranie umów dotyczących wymiany informacji z państwami trzecimi, pod warunkiem że ujawniane informacje objęte są odpowiednimi gwarancjami tajemnicy zawodowej.
- (16) Do celów wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad zakładami reasekuracji należy zastrzec, że biegły rewident musi być zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia właściwych władz w każdym przypadku przewidzianym niniejszą dyrektywą, gdy w trakcie wykonywania swoich zadań wejdzie w posiadanie informacji dotyczących pewnych faktów, które mogą mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej zakładów reasekuracji lub dla funkcjonowania służb administracyjnych i księgowych zakładu reasekuracji. Uwzględniając określony cel, pożądane jest, aby Państwa Członkowskie postanowiły, że taki obowiązek powinien dotyczyć wszystkich okoliczności, kiedy biegły rewident odkrywa takie fakty w trakcie wykonywania swoich zadań w przedsiębiorstwie posiadającym bliskie powiązania z zakładem reasekuracji. Obowiązek biegłych rewidentów, aby w stosownych przypadkach powiadomić właściwe władze o niektórych faktach i decyzjach dotyczących zakładów

reasekuracji, stwierdzonych podczas wykonywania zadań w przedsiębiorstwie innym niż zakład reasekuracji, nie zmienia charakteru ich zadań w takim przedsiębiorstwie, ani też wymaganego sposobu wykonywania tych zadań.

- (17) Należy przewidzieć możliwość zastosowania niniejszej dyrektywy do istniejących zakładów reasekuracji, które otrzymały już zezwolenie lub uprawnienie do prowadzenia działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami Państw Członkowskich przed zastosowaniem niniejszej dyrektywy.
- (18) Aby umożliwić zakładowi reasekuracji realizację jego zobowiązań, rodzime Państwo Członkowskie powinno wymagać od zakładu stworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Wielkość takich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych powinna zostać określona zgodnie z dyrektywą 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń¹⁰ oraz, w odniesieniu do operacji związanych z reasekuracją na życie, należy również dopuścić, aby Państwo Członkowskie ustanowiło bardziej szczegółowe zasady zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE.
- (19) Od zakładu reasekuracji prowadzącego działalność reasekuracyjną dotyczącą ubezpieczenia kredytowego, którego operacje reasekuracji kredytowej stanowią więcej niż niewielką część jego całkowitej działalności, należy wymagać ustanowienia rezerwy wyrównawczej niebędącej częścią marginesu wypłacalności; rezerwa ta powinna zostać wyliczona zgodnie z metodami określonymi w dyrektywie 73/239/EWG i które są uznane za równoważne; ponadto, niniejsza dyrektywa powinna pozwalać rodzimemu Państwu Członkowskiemu również wymagać, aby zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się na jego terytorium, ustanowiły rezerwy wyrównawcze dla klas ryzyka innych niż reasekuracja kredytowa, stosownie do zasad określonych przez to Państwo Członkowskie
- (20) Zakład reasekuracji powinien dysponować aktywami na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, które uwzględniają rodzaj działalności prowadzonej przez zakład reasekuracji, a w szczególności charakter, wielkość i czas trwania spodziewanych wypłat roszczeń w sposób zapewniający wystarczającą ilość, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowość i dostosowanie jego inwestycji, które przedsiębiorstwo winno zapewnić, aby były zróżnicowane i należycie rozłożone, a także w sposób, który da przedsiębiorstwu możliwości adekwatnego reagowania na zmieniające się sytuacje gospodarcze, zwłaszcza wydarzenia na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub katastroficzne zdarzenia o dużych skutkach.
- (21) Niezbędne jest, poza rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi, aby zakłady reasekuracji posiadały rezerwę dodatkową, określoną mianem marginesu wypłacalności, reprezentowaną przez aktywa dowolne oraz, za zgodą właściwych władz, przez inne aktywa implicytywne, które powinny spełniać rolę bufora dla niekorzystnych wahań w sektorze. Wymaganie to jest ważnym elementem nadzoru ostrożnościowego. Do czasu zakończenia rewizji obecnego trybu marginesu bezpieczeństwa, którą Komisja prowadzi w ramach tak zwanego projektu „Solvency II”, do określania wymaganego marginesu wypłacalności zakładów reasekuracji,

¹⁰ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 7. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16).

należy stosować zasady przewidziane w obecnym ustawodawstwie obowiązującym w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich.

- (22) W celu uwzględnienia szczególnego charakteru niektórych typów umów reasekuracyjnych lub określonych branż działalności należy przewidzieć możliwość dokonania modyfikacji obliczania wymaganego marginesu wypłacalności; modyfikacji tych powinna dokonać Komisja po konsultacji z Komitetem ds. Ubezpieczeń ustanowionym na mocy dyrektywy Rady 91/675/EWG¹¹, korzystając z uprawnień wykonawczych przyznanych jej na mocy Traktatu. Środki powinny zostać przyjęte z wykorzystaniem procedury regulacyjnej określonej w art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹².
- (23) Wykaz pozycji kwalifikujących się do stanowienia dostępnego marginesu wypłacalności określonego niniejszą dyrektywą powinien być taki, jak przewidziany w dyrektywach 73/239/EWG i 2002/83/WE.
- (24) Zakłady reasekuracji powinny również posiadać fundusz gwarancyjny w celu zapewnienia, aby miały one należyte środki, gdy zostają utworzone i aby w późniejszym toku działalności margines wypłacalności w żadnym wypadku nie spadł poniżej minimum bezpieczeństwa; jednakże, aby uwzględnić specyfikę zależnych zakładów reasekuracji, należy przewidzieć możliwość ustalenia przez rodzime Państwo Członkowskie minimalnego funduszu gwarancyjnego wymaganego dla zależnych zakładów reasekuracji w niższej wysokości.
- (25) Niektóre przepisy niniejszej dyrektywy określają minimalne normy. Rodzime Państwo Członkowskie powinno mieć prawo do ustanawiania bardziej surowych reguł dla zakładów reasekuracji działających na podstawie zezwolenia wydanego przez własne właściwe władze, w szczególności w odniesieniu do wymagań dotyczących marginesu wypłacalności.
- (26) Niezbędne jest zapewnienie odpowiednich środków w przypadkach, kiedy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji prowadzi do trudności w pokrywaniu zobowiązań ubezpieczeniowych. W szczególnych sytuacjach istnieje również potrzeba upoważnienia właściwych władz do interweniowania na dostatecznie wczesnym etapie, jednak korzystając z takich uprawnień właściwe władze powinny powiadomić zakłady reasekuracji o powodach uzasadniających takie działanie nadzorcze zgodnie z zasadami zdrowej administracji i stosownego procesu. Dopóki istnieje taka sytuacja, właściwe władze nie powinny zaświadczać, że zakład reasekuracji ma dostateczny margines wypłacalności.
- (27) Niezbędne jest, aby zastrzec warunek współpracy pomiędzy właściwymi władzami Państw w celu zapewnienia, aby zakład reasekuracji prowadzący działalność na podstawie prawa swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług stosował się do przepisów obowiązujących go w przyjmującym Państwie Członkowskim.
- (28) Należy ustanowić przepis pozwalający na odwoływanie się do sądów w przypadku odmowy udzielenia zezwolenia lub jego wycofania.

¹¹ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 32.

¹² Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (29) Ważne jest zastrzeżenie, aby zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się poza Wspólnotą, i które prowadzą działalność reasekuracyjną na terenie Wspólnoty, nie były traktowane w sposób bardziej przychylny niż zakłady reasekuracji, których główna siedziba znajduje się w jednym z Państw Członkowskich.
- (30) W celu uwzględnienia międzynarodowych aspektów reasekuracji, należy uregulować zawieranie umów międzynarodowych z państwem trzecim, mające na celu zdefiniowanie środków nadzoru nad podmiotami reasekuracyjnymi prowadzącymi działalność na terytorium każdej z umawiających się stron.
- (31) Należy ustanowić przepisy wprowadzające elastyczną procedurę umożliwiającą ocenę ostrożnościowej równoważności z państwami trzecimi na zasadzie wspólnotowej, po to aby poprawić liberalizację usług reasekuracyjnych w państwach trzecich, czy to poprzez ustanowienie, czy poprzez transgraniczne świadczenie usług. W tym celu niniejsza dyrektywa przewiduje procedury negocjacyjne z państwami trzecimi.
- (32) Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia środków wykonawczych, pod warunkiem że nie zmieniają one zasadniczych elementów niniejszej dyrektywy. Środki wykonawcze powinny umożliwić Wspólnocie uwzględnienie przyszłego rozwoju reasekuracji. Środki konieczne do realizacji niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją 1999/468/WE.
- (33) Powinny zostać przyjęte istniejące wspólnotowe ramy prawne dla ubezpieczenia, aby uwzględnić nowy tryb nadzorczy dla zakładów reasekuracji ustanowiony na mocy niniejszej dyrektywy i aby zapewnić jednolite ramy prawne dla całego sektora ubezpieczeniowego. W szczególności, należy dostosować obecne przepisy, które umożliwiają „pośredni nadzór” nad zakładami reasekuracji przez organy właściwe dla nadzoru zakładów ubezpieczeń bezpośrednich. Ponadto, powinny zostać zniesione aktualne przepisy pozwalające, aby Państwa Członkowskie wymagały zastawienia aktywów na pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń, gdy ubezpieczyciel jest reasekurowany przez zakład reasekuracji posiadający zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy lub przez zakład ubezpieczeń. Należy wreszcie zastrzec, aby margines wypłacalności wymagany od zakładów ubezpieczeń prowadzących operacje reasekuracyjne, gdy operacje takie stanowią znaczącą część ich działalności, podlegał zasadom wypłacalności przewidzianym w niniejszej dyrektywie dla zakładów reasekuracji. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 73/239/EWG, 92/49/EWG oraz 2002/83/WE.
- (34) Należy zmienić dyrektywę 98/78/WE w celu zagwarantowania, aby zakłady reasekuracji w grupie ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej podlegały dodatkowemu nadzorowi w ten sam sposób, co zakłady ubezpieczeń, które są obecnie częścią grupy ubezpieczeniowej.
- (35) Ponieważ cel proponowanych działań, a mianowicie ustanowienie ram prawnych podejmowania i prowadzenia działalności reasekuracyjnej, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia

tego celu. Ponieważ niniejsza dyrektywa określa minimalne normy, Państwa Członkowskie mogą ustanowić bardziej restrykcyjne zasady.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I – ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1 – Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia samodzielnej działalności reasekuracyjnej przez zakłady reasekuracji, które prowadzą wyłącznie operacje reasekuracyjne i które mają siedzibę prawną w Państwie Członkowskim lub pragną ją tam założyć.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:
 - a) zakładów ubezpieczeń, do których stosują się dyrektywy 73/239/EWG i 2002/83/WE;
 - b) operacji i organów wymienionych w art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 73/239/EWG;
 - c) operacji i organów wymienionych w art. 3 dyrektywy 2002/83/WE;
 - d) działalności reasekuracyjnej prowadzonej przez rząd Państwa Członkowskiego, gdy ze względu na istotny interes publiczny działa on w charakterze reasekuratora ostatniej instancji w okolicznościach, gdy rola ta jest wymagana na skutek sytuacji rynkowej, w której obiektywnie niemożliwe jest uzyskanie ochrony komercyjnej.

Artykuł 2 – Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosują się następujące definicje:
 - (a) reasekuracja oznacza działalność polegającą na przyjmowaniu ryzyk cedowanych przez zakład ubezpieczeń, przez inny zakład reasekuracji lub przez instytucję pracowniczych programów emerytalnych wchodzącą w zakres dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹³;
 - (b) zakład reasekuracji oznacza zakład, który otrzymał oficjalne zezwolenie zgodnie z art. 3;
 - (c) oddział oznacza przedstawicielstwo lub oddział zakładu reasekuracji;
 - (d) siedziba oznacza główną siedzibę, oddział zakładu reasekuracji, z uwzględnieniem lit. c);
 - (e) rodzime Państwo Członkowskie oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się główna siedziba zakładu reasekuracji;

¹³ Dz.U. L 235 z 23.09.2003, str. 10.

- (f) Państwo Członkowskie oddziału oznacza Państwo Członkowskie, w którym znajduje się oddział przedsiębiorstwa reasekuracyjnego;
- (g) przyjmujące Państwo Członkowskie oznacza Państwo Członkowskie, w którym zakład reasekuracji ma oddział lub świadczy usługi;
- (h) kontrola oznacza związek między jednostką dominującą a jednostką zależną zgodnie z definicją zawartą w art. 1 dyrektywy Rady 83/349/EWG¹⁴ lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a zakładem;
- (i) znaczny pakiet akcji oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w zakładzie stanowiący 10% lub więcej kapitału lub dający prawo do 10% lub więcej głosu lub taki, który umożliwia wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym zakładem;
- (j) jednostka dominująca oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- (k) jednostka zależna oznacza jednostkę zależną w rozumieniu definicji zawartej art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- (l) właściwe władze oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów reasekuracji.
- (m) bliskie powiązania oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest powiązanych ze sobą przez:
 - (i) *udział kapitałowy*, który oznacza własność bezpośrednią lub za pomocą kontroli co najmniej 20% praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa, lub
 - (ii) *kontrolę*, we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobne powiązanie między dowolną osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;
- (n) zależny zakład reasekuracji oznacza zakład reasekuracji będący w posiadaniu przedsiębiorstwa finansowego innego niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji lub grupy zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, do których stosuje się dyrektywa 98/78/WE, lub jednego lub kilku przedsiębiorstw innych niż finansowe, którego celem jest zapewnianie ochrony reasekuracyjnej wyłącznie ryzyk przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw, do których zakład należy, lub przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw grupy, której część stanowi zależny zakład reasekuracji.

2. Dla celów ust. 1 lit. c) jakakolwiek trwała obecność zakładu na terytorium Państwa Członkowskiego traktowana będzie w taki sam sposób jak przedstawicielstwo lub oddział, nawet jeżeli obecność taka nie przybiera formy oddziału lub przedstawicielstwa, ale składa się zaledwie z biura zarządzanego przez pracowników własnych zakładu lub niezależną osobę ze stałym upoważnieniem do działania na rzecz zakładu, tak jak miałyby to miejsce w przypadku przedstawicielstwa.

¹⁴ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1.

Do celów ust. 1 lit. i) oraz w kontekście art. 7 i 14 oraz do innych wielkości pakietów akcji określonych w art. 14, uwzględnione zostaną prawa głosu określone w art. 92 dyrektywy 2001/34/WE¹⁵.

Do celów ust. 1 lit. k) każda jednostka zależna zakładu zależnego jest również uważana za jednostkę zależną przedsiębiorstwa, będącego ostateczną jednostką dominującą tych przedsiębiorstw;

Dla celów ust. 1 lit. m) wszelkie jednostki zależne danej jednostki zależnej są również uważane za jednostki zależne jednostki dominującej stojącej na czele tych przedsiębiorstw.

Dla celów ust. 1 lit. m) sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale związanych z jedną i tą samą osobą za pomocą kontroli, również uważa się za bliskie powiązanie tych osób.

3. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa odnosi się do euro, za równowartość w walucie krajowej według kursu obowiązującego od dnia 31 grudnia danego roku przyjmuje się wartość ustaloną na ostatni dzień miesiąca października tegoż roku, w którym równowartości euro podane były we wszystkich walutach Wspólnoty.

TYTUŁ II – PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI REASEKURACYJNEJ ZEZWOLENIE DLA ZAKŁADU REASEKURACJI

Artykuł 3 – Zasada zezwolenia

Podjęcie działalności reasekuracyjnej wymaga uprzedniego uzyskania urzędowego zezwolenia.

O zezwolenie występuje do właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego:

- a) każdy zakład reasekuracji, który ustanawia swoją główną siedzibę na terytorium tego państwa;
- b) każdy zakład reasekuracji, który po uzyskaniu zezwolenia, rozszerza swoją działalność na operacje reasekuracyjne inne, niż te, na które uzyskał zezwolenie.

Artykuł 4 – Zakres zezwolenia

1. Zezwolenie na prowadzenie działalności wydane zgodnie z art. 3 jest ważne w całej Wspólnocie. Umożliwia ono zakładowi reasekuracji prowadzenie tam działalności w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług.

2. Zezwolenia udziela się dla operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń innych niż na życie, operacji reasekuracyjnych ubezpieczeń na życie, lub wszystkich rodzajów operacji reasekuracyjnych, zgodnie z wnioskiem złożonym przez występującego o zezwolenie.

¹⁵ Dz.U. L 184 z 6.7.2001, str. 66.

Będzie ono rozpatrywane na podstawie planu operacji przedłożonego stosownie do art. 6 lit. b) i art. 11 oraz wypełnienia warunków określonych dla zezwolenia przez Państwo Członkowskie, w którym dany zakład reasekuracji ubiega się o zezwolenie.

Artykuł 5 – Forma zakładu reasekuracji

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie, przyjął jedną z form przedstawionych w załączniku I.

Zakład reasekuracji może również przyjąć formę spółki europejskiej (SE), jak określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2157/2001¹⁶.

2. Państwa Członkowskie mogą tworzyć, we właściwych przypadkach, zakłady w dowolnej formie dopuszczonej przez przepisy prawa publicznego, pod warunkiem że przedmiotem działalności tych instytucji są operacje reasekuracyjne prowadzone w warunkach równoważnych warunkom działalności zakładów ustanowionych na mocy prawa prywatnego.

Artykuł 6 – Warunki

Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który ubiega się o zezwolenie na prowadzenie działalności:

- a) ograniczenia swoich celów do działalności reasekuracyjnej i powiązanych operacji; wymóg ten może obejmować funkcję i działalność spółki holdingowej odnośnie do działań sektora finansowego w rozumieniu art. 2 ust. 8 dyrektywy 2002/87/WE¹⁷;
- b) przedłożenia planu działalności zgodnie z art. 11;
- c) posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 40 ust. 2;
- d) sprawnego zarządzania przez osoby cieszące się nieposzlakowaną opinią i mające właściwe kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe.

Artykuł 7 – Bliskie powiązania

1. W przypadku bliskich powiązań między zakładem reasekuracji i inną osobą fizyczną lub prawną właściwe władze udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy te powiązania nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu ich funkcji nadzoru.

Właściwe władze odmawiają również udzielenia zezwolenia, jeżeli skuteczne wykonywanie funkcji nadzoru nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do jednej lub więcej osób

¹⁶ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, str. 1.

¹⁷ Dz.U. L 35 z 11.02.2003, str. 1.

fizycznych lub prawnych, z którymi zakład reasekuracji posiada bliskie powiązania, bądź też z powodu trudności w stosowaniu takich przepisów.

2. Właściwe władze wymagają od zakładów reasekuracji dostarczania im informacji potrzebnych do stałego monitorowania zgodności z warunkami określonymi w art. 1.

Artykuł 8 – Główna siedziba zakładu reasekuracji

Państwa Członkowskie wymagają, aby główne siedziby zakładów reasekuracji znajdowały się w tym samym Państwie Członkowskim, co ich siedziby statutowe.

Artykuł 9 – Warunki polis i taryfy składek

1. Niniejsza dyrektywa nie stanowi dla Państw Członkowskich przeszkody w utrzymaniu w mocy lub przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, wymagających zatwierdzenia aktu założycielskiego i umowy spółki oraz podania do wiadomości wszystkich innych dokumentów koniecznych do normalnego sprawowania nadzoru.

2. Państwa Członkowskie nie mogą jednakże przyjmować przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek oraz formularzy i innych drukowanych dokumentów, które zakład zamierza stosować w swoich kontaktach z zakładami dokonującymi cesji lub retrocesji.

Artykuł 10 – Wymagania gospodarcze rynku

Państwa Członkowskie nie mogą wymagać, aby jakikolwiek wniosek o zezwolenie na prowadzenie działalności był rozpatrywany w świetle gospodarczych wymagań rynku.

Artykuł 11 – Program działalności

1. Program działalności określony w art. 6 lit. b) zawiera dane szczegółowe lub dowody dotyczące:

- a) rodzaju ryzyk, które zakład reasekuracji zamierza ubezpieczać;
- b) rodzajów umów reasekuracyjnych, które zakład reasekuracji zamierza zawierać z przedsiębiorstwami cedującymi;
- c) podstawowych wytycznych dotyczących retrocesji;
- d) pozycji składających się na minimalny fundusz gwarancyjny;
- e) szacunków odnoszących się do kosztów ustanowienia służb administracyjnych oraz struktury organizacyjnej zabezpieczającej działalność, oraz środków finansowych na pokrycie tych kosztów.

2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1, plan działalności na pierwsze trzy lata obrotowe zawiera:

- (a) szacunek kosztów administracyjnych niebędących kosztami jej ustanowienia, w szczególności ogólnych kosztów bieżących i prowizji;
- (b) szacunek zbioru składek lub wkładów i wielkości odszkodowań;
- (c) prognozę bilansu;
- (d) szacunki dotyczące środków finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych oraz marginesu wypłacalności.

Artykuł 12 – Akcjonariusze i wspólnicy posiadający znaczne pakiety akcji

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie udzielają zakładowi reasekuracji zezwolenia na podjęcie działalności reasekuracyjnej, dopóki nie zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, pośrednich lub bezpośrednich, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, które posiadają znaczne pakiety akcji w tym zakładzie, oraz o wysokości tych pakietów.

Te same władze odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli, uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego i rozważnego kierowania zakładem reasekuracji, nie uznają kwalifikacji akcjonariuszy lub udziałowców za odpowiednie.

Artykuł 13 – Odmowa udzielenia zezwolenia

Każdej decyzji odmawiającej udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności towarzyszy dokładne uzasadnienie i informuje się o niej przedmiotowy zakład.

Każde Państwo Członkowskie zapewni prawo odwołania się do sądu, zgodnie z art. 53, w przypadku wydania decyzji odmownej.

Taki przepis dotyczy również przypadków, kiedy właściwe władze nie rozpatrzą wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy od daty jego otrzymania.

Artykuł 14 – Wcześniejsze konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich

1. Właściwe władze innego Państwa Członkowskiego są konsultowane przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim

2. Właściwy organ zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialny za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi jest konsultowany przed udzieleniem zezwolenia zakładowi reasekuracji, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.

TYTUŁ III – WARUNKI RZĄDZĄCE DZIAŁALNOŚCIĄ REASEKURACYJNĄ

Rozdział 1 – Zasady i metody nadzoru finansowego

SEKCJA 1- WŁAŚCIWE WŁADZE I ZASADY OGÓLNE

Artykuł 15 – Właściwe władze i przedmiot nadzoru

1. Nadzór finansowy nad zakładem reasekuracji, obejmujący działalność, którą zakład prowadzi przez swoje oddziały lub w ramach swobody świadczenia usług, stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego.

Jeżeli właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego mają podstawy uważać, że działalność zakładu reasekuracji może naruszyć jego prawidłową kondycję finansową, powiadamiają o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu. Te ostatnie ustalają, czy zakład postępuje zgodnie z zasadami nadzoru ostrożnościowego ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Nadzór finansowy prowadzony na mocy ust. 1 musi obejmować sprawdzenie, w odniesieniu do całej działalności zakładu, jego stopnia wypłacalności, tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i aktywów przeznaczonych na ich pokrycie, zgodnie z ustanowionymi zasadami lub praktyką stosowaną w rodzimym Państwie Członkowskim w oparciu o przepisy przyjęte na poziomie wspólnotowym.

3. Rodzime Państwo Członkowskie zakładu reasekuracji nie może odrzucić umowy retrocesji zawartej przez zakład reasekuracji z innym zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy niniejszej dyrektywy lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektyw 73/239/EWG lub 2002/83/WE z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.

4. Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego muszą wymagać, aby każdy zakład reasekuracji dysponował prawidłowymi procedurami administracyjnymi i księgowymi oraz odpowiednimi mechanizmami kontroli wewnętrznej.

Artykuł 16 – Nadzór nad oddziałami utworzonymi w innym Państwie Członkowskim

Państwo Członkowskie oddziału zapewnia, że w przypadku gdy zakład reasekuracji posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności udzielone w innym Państwie Członkowskim, prowadzi działalność ubezpieczeniową za pośrednictwem oddziału, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mogą, po uprzednim powiadomieniu właściwych władz Państwa Członkowskiego oddziału, dokonać we własnym zakresie lub za pośrednictwem osób, które wyznaczą na miejscu do tego celu weryfikacji informacji koniecznych do sprawowania nadzoru finansowego nad zakładem. Władze Państwa Członkowskiego oddziału mogą uczestniczyć w tej kontroli.

Artykuł 17 – Rachunkowość, informacje ostrożnościowe i statystyczne: kompetencje nadzorcze

1) Każde Państwo Członkowskie wymaga od wszystkich zakładów reasekuracji, których główna siedziba mieści się na jego terytorium, przedstawiania rocznego sprawozdania finansowego, obejmującego wszystkie rodzaje działalności oraz ich sytuacji finansowej oraz wypłacalności.

2) Państwa Członkowskie wymagają od zakładów reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na ich terytorium, okresowego przedstawiania sprawozdań, wraz z dokumentami statystycznymi koniecznymi do celów nadzoru. Właściwe władze wymieniają między sobą dokumenty i informacje przydatne do celów nadzoru.

3) Każde Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie konieczne środki w celu zapewnienia właściwym władzom uprawnień i środków niezbędnych do sprawowania nadzoru nad działalnością zakładów reasekuracji mających główne siedziby na ich terytorium, w tym działalności prowadzonej poza tym terytorium,

W szczególności właściwe władze muszą mieć uprawnienia do:

a) przeprowadzania szczegółowych badań dotyczących sytuacji zakładu reasekuracji oraz całej jego działalności, między innymi przez zbieranie informacji lub wymaganie złożenia dokumentów dotyczących jego działalności reasekuracyjnej i retrocesyjnej oraz przez prowadzenie kontroli na miejscu, w lokalu zakładu;

b) podejmowania wszelkich właściwych i koniecznych środków wobec zakładu reasekuracji, członków jego zarządu lub kierownictwa, bądź wobec osób sprawujących kontrolę nad zakładem, aby zapewnić utrzymanie zgodności działalności reasekuracyjnej zakładu z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, które muszą być przestrzegane przez zakład reasekuracji w każdym Państwie Członkowskim;

c) zagwarantowania stosowania tych środków, w razie konieczności w drodze przymusu oraz, gdy jest to właściwe, na drodze sądowej.

Państwa Członkowskie mogą także wprowadzić możliwość uzyskiwania przez właściwe władze wszelkich informacji dotyczących umów, które są zawierane przez pośredników.

Artykuł 18 – Przeniesienie portfela

Na mocy warunków przewidzianych przez prawo krajowe, każde Państwo Członkowskie udziela zakładom reasekuracji, których główne siedziby mieszczą się na jego terytorium, zezwolenia na przeniesienie części lub całości portfela umów ubezpieczeń zawartych w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, na rzecz zakładu przejmującego, mającego siedzibę we Wspólnocie, w przypadku gdy właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu przejmującego potwierdzą, że ten ostatni, po uwzględnieniu przejętego portfela, posiada konieczny margines wypłacalności, o którym mowa w rozdziale 3.

SEKCJA 2- ZNACZNE PAKIETY AKCJI

Artykuł 19 – Przejęcia

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej posiadać, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji w zakładzie reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza objąć. Ponadto, osoba taka powiadamia właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego w przypadku zamiaru zwiększenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału wyniesie lub przekroczy 20%, 33% lub 50% lub powoduje, że zakład reasekuracji staje się jego oddziałem.

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mają najwyżej trzy miesiące, licząc od daty zawiadomienia przewidzianego w akapicie pierwszym, aby sprzeciwić się takiemu planowi, jeżeli, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i rozsądnego zarządzania danym zakładem reasekuracji, nie uznają za odpowiednie kwalifikacji osoby określonej w akapicie pierwszym. W przypadku gdy władze te nie są przeciwne przedmiotowemu planowi, mogą ustalić maksymalny termin jego wykonania.

Artykuł 20 – Nabywanie przez przedsiębiorstwa finansowe

Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w art. 19 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 14.

Artykuł 21 – Zbycie pakietów akcji

Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej zbyć, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji w zakładzie reasekuracji, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza zbyć.

Osoba ta musi również powiadomić właściwe władze w przypadku zamiaru zmniejszenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału spada poniżej 20%, 33% lub 50%, lub powoduje, że zakład reasekuracji przestaje być jego oddziałem.

Artykuł 22 – Informacje przekazywane właściwym władzom przez zakład reasekuracji

Po przyjęciu do wiadomości informacji o każdym nabyciu lub zbyciu pakietów akcji, wskutek których wielkość posiadanych pakietów przekracza lub spada poniżej progów określonych w art. 19 i 21, zakłady reasekuracji powiadamiają o tym właściwe władze swojego rodzimego Państwa Członkowskiego.

Przynajmniej raz w roku zakłady reasekuracji przekazują również właściwym władzom informacje dotyczące nazwisk akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkość tych pakietów, które uzyskane zostały, na przykład, na podstawie informacji otrzymanych podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub udziałowców lub w wyniku zastosowania się do przepisów dotyczących spółek giełdowych.

Artykuł 23 – Znaczne pakiety akcji: Kompetencje właściwych władz

W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby określone w art. 19, stanowi przeszkodę w rozsądnym i rozsądnym zarządzaniu zakładem reasekuracji, Państwa Członkowskie wymagają od właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego podjęcia odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu. Środki te mogą polegać na przykład na nakazach, karach nałożonych na członków zarządu i kierownictwa, lub zawieszeniu korzystania z praw głosu wynikających z liczby posiadanych akcji przysługujących akcjonariuszom lub udziałowcom.

Podobne środki stosują się do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią obowiązku wcześniejszego przekazania informacji na mocy art. 19. Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych władz dochodzi do nabycia pakietu akcji, Państwa Członkowskie, niezależnie od zastosowania innych sankcji, dopuszczają zawieszenie odpowiadających praw głosu lub unieważnienie głosów oddanych, bądź też dopuszczają możliwość ich unieważnienia.

SEKCJA 3 –TAJEMNICA ZAWODOWA I WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 24 – Zobowiązanie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby zatrudnione obecnie lub w przeszłości przez właściwe władze, jak również biegli rewidenci i biegli działający w imieniu właściwych władz są zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej.

W związku z powyższym zobowiązaniem żadnych poufnych informacji, które mogą oni uzyskać podczas wykonywania swoich obowiązków, nie można ujawnić żadnej osobie lub władzy, z wyjątkiem informacji o charakterze zestawień lub podsumowań, uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego zakładu reasekuracji, bez uszczerbku dla przypadków podlegających prawu karnemu.

2. Jednakże w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu reasekuracji bądź przymusowego postawienia go w stan likwidacji, poufne informacje, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbie ratowania tego zakładu, mogą zostać ujawnione podczas prowadzenia postępowania cywilnego lub handlowego.

Artykuł 25 – Wymiana informacji pomiędzy właściwymi władzami Państw Członkowskich

Artykuł 24 nie stanowi dla właściwych władz różnych Państw Członkowskich przeszkody w wymianie informacji, zgodnie z przepisami dyrektyw dotyczących zakładów reasekuracji. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy zawodowej ustanowionym w art. 24.

Artykuł 26 – Porozumienia o współpracy z państwami trzecimi

Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy umożliwiające wymianę informacji z właściwymi władzami państw trzecich lub z innymi władzami bądź organami państw trzecich w rozumieniu art. 28 ust. 1 i 2, jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi określonym w niniejszej sekcji. Taka wymiana informacji musi służyć wykonywaniu zadań nadzoru przez wspomniane władze lub organy.

Informacja, która pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, może to nastąpić jedynie dla celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Artykuł 27 – Wykorzystanie informacji poufnych

Właściwe władze, które otrzymały poufne informacje, zgodnie z art. 24 lub 25, mogą je wykorzystywać tylko w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- a) w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności reasekuracyjnej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- b) w celu nałożenia sankcji,
- c) w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub
- d) w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

*Artykuł 28 – Wymiana informacji
z innymi władzami*

1. Artykuły 24-27 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- a) władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- b) organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń i reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- c) osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych lub ujawniania informacji władzom, prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, koniecznych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te władze, instytucje i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w art. 24.

2. W drodze odstępstwa od art. 24 i 27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- a) władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub
- b) władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub

c) niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

a) wymiana informacji ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym;

b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 24;

c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, może być ujawniona jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

2. W drodze odstępstwa od art. 24-27, Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w celu wzmocnienia stabilności, w tym integralności, systemu finansowego, na wymianę informacji między właściwymi władzami i władzami lub organami odpowiedzialnymi z mocy prawa za wykrywanie i dochodzenie naruszeń prawa spółek.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

a) informacja ta ma na celu wykonywanie zadań wskazanych w akapicie pierwszym,

b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 24;

c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

W przypadku gdy w Państwie Członkowskim władze lub organy określone w akapicie pierwszym wykonują swoje zadania dotyczące wykrywania lub dochodzenia z pomocą, uwzględniając ich szczególne kompetencje, osób do tego celu wyznaczonych, niezatrudnionych w sektorze publicznym, możliwość wymiany informacji przewidziana w akapicie pierwszym może zostać rozszerzona na takie osoby na warunkach określonych w akapicie drugim.

W celu wykonania przepisów ostatniego tiret akapitu drugiego, władze lub organy określone w akapicie pierwszym przedstawiają właściwym władzom, które ujawniły dane informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym informacje te mają być przesłane.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwy władz lub organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.

*Artykuł 29 – Przekazywanie informacji
bankom centralnym i władzom monetarnym*

Postanowienia niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody dla właściwych władz w przekazywaniu bankom centralnym i innym podobnym organom pełniącym rolę władz monetarnych, oraz jeśli to właściwe, innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzór nad systemem płatności, informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań. Postanowienia te nie stanowią również przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów art. 27.

Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w niniejszej sekcji.

*Artykuł 30 – Ujawnianie informacji
administracji rządowej
odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów*

W drodze odstępstwa od art. 24 i 27, Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z przepisami prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym departamentom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za ustawodawstwo w sprawie nadzoru nad instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, przedsiębiorstwami świadczącymi usługi inwestycyjne i nad zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji oraz inspektorom działającym w imieniu tych departamentów.

Jednakże takie ujawnienia informacji mogą mieć miejsce jedynie, gdy jest to niezbędne z powodu nadzoru ostrożnościowego.

Jednakże Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje otrzymane zgodnie z art. 25 i 28 ust. 1 oraz informacje uzyskane w drodze kontroli na miejscu określonej w art. 16 nie mogą nigdy zostać ujawnione w przypadkach określonych w niniejszym ustępie, o ile nie wyrażą na to wyraźnej zgody właściwe władze, które te informacje ujawniły, lub właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym została przeprowadzona kontrola na miejscu.

SEKCJA 4 – OBOWIĄZKI BIEGŁYCH REWIDENTÓW

Artykuł 31 – Obowiązki biegłych rewidentów

1. Państwa Członkowskie zapewnią przynajmniej, aby każda osoba zatwierdzona na podstawie dyrektywy Rady 84/253/EWG¹⁸, a wykonująca w zakładzie reasekuracji zadanie opisane w art. 51 dyrektywy Rady 78/660/EWG¹⁹, art. 37 dyrektywy 83/349/EWG lub art. 31 dyrektywy Rady 85/611/EWG²⁰, lub jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane ustawą, ma obowiązek bezzwłocznego zgłaszania właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji

¹⁸ Dz.U. L 126 z 12.5.1984, str. 20.

¹⁹ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11.

²⁰ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3.

dotyczących tego zakładu, o których zdobędzie informacje w trakcie wykonywania swoich zadań, a które mogą:

- a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają warunki udzielania zezwolenia zakładom ubezpieczeń lub reasekuracji lub regulują prowadzenie działalności zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, lub
- b) mieć negatywny wpływ na ciągłość działania zakładu reasekuracji, lub
- c) spowodować odmowę zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydanie opinii z zastrzeżeniem;

Osoba ta jest również zobowiązana do powiadomienia o jakichkolwiek faktach i decyzjach, o których dowiaduje się w trakcie wykonywania swoich zadań, zgodnie z opisem w pierwszym akapicie, w zakładzie posiadającym bliskie powiązania wynikające ze stosunku kontroli z zakładem reasekuracji, w którym osoba ta wykonuje wyżej wspomniane zadania.

2) Ujawnienie właściwym władzom wszelkich faktów lub decyzji określonych w ust. 1 przez osoby zatwierdzone na podstawie dyrektywy 84/253/EWG, nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń dotyczących ujawniania informacji określonych w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, ani też nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

Rozdział 2 – Zasady dotyczące rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

Artykuł 32 – Tworzenie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych

1) Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji utworzenia odpowiednich rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w odniesieniu do całej jego działalności.

Wysokość tych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ustala się zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 91/674/EWG. We właściwych przypadkach rodzime Państwo Członkowskie może ustalić bardziej szczegółowe zasady zgodnie z art. 20 dyrektywy 2002/83/WE.

2) Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, którzy otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE.

3) Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z dyrektywami 73/239/EWG lub 2002/83/WE, ustala ono wartość procentową takiego dopuszczenia.

Artykuł 33 – Rezerwy wyrównawcze

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, który ubezpiecza ryzyka należące do grupy 14 pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, utworzenia rezerwy wyrównawczej do celów pokrycia ewentualnego deficytu technicznego lub przekraczającego przeciętny poziom wskaźnika szkodliwości, które wystąpiły w tej grupie w danym roku obrachunkowym.
2. Rezerwę wyrównawczą dla reasekuracji kredytu oblicza się zgodnie z zasadami ustanowionymi przez rodzime Państwo Członkowskie, zgodnie z jedną z czterech metod ustalonych w pkt D Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, które uznaje się za równoważne.
3. Rodzime Państwo Członkowskie może zwolnić zakłady reasekuracji z obowiązku tworzenia rezerw wyrównawczych odnoszących się do reasekuracji ubezpieczeń kredytu, w przypadku gdy składki lub wkłady należne z tytułu reasekuracji ubezpieczeń kredytu stanowią mniej niż 4% wszystkich należnych składek lub wkładów oraz wynoszą mniej niż 2 500 000 EUR.
4. Rodzime Państwo Członkowskie może wymagać od każdego zakładu reasekuracji utworzenia rezerwy wyrównawczej dla klas ryzyka innych niż reasekuracja kredytu. Rezerwy wyrównawcze oblicza się zgodnie z zasadami określonymi przez rodzime Państwo Członkowskie.

Artykuł 34 – Aktywa pokrywające rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe

Aktywa pokrywające rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe powinny uwzględniać rodzaj działalności prowadzonej przez zakład reasekuracji, a w szczególności charakter, wielkość i czas trwania spodziewanych wypłat roszczeń w sposób zapewniający wystarczającą ilość, płynność, bezpieczeństwo, jakość, zyskowość i dostosowanie jego inwestycji, które zakład winien zapewnić, aby były zróżnicowane i należycie rozłożone, a także w sposób, który da zakładowi możliwości adekwatnego reagowania na zmieniające się sytuacje gospodarcze, zwłaszcza wydarzenia na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub katastroficzne zdarzenia o dużych skutkach.

Rozdział 3 – Zasady dotyczące marginesu wypłacalności i funduszu gwarancyjnego

SEKCJA 1 – DOSTĘPNY MARGINES WYPŁACALNOŚCI

Artykuł 35 – Zasada ogólna

Każde Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu reasekuracji, którego główna siedziba znajduje się na jego terytorium, ustanowienia odpowiedniego dostępnego marginesu wypłacalności w odniesieniu do całej jego działalności w każdym czasie, który jest równy co najmniej wymogom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 36 – Kwalifikujące się pozycje

1. Dostępny margines wypłacalności składa się z aktywów zakładu reasekuracji, wolnych od wszelkich przewidywalnych zobowiązań, pomniejszonych o wartości niematerialne, obejmujące:

a) wpłacony kapitał akcyjny lub, w przypadku towarzystw reasekuracji wzajemnych, pokryty kapitał zakładowy oraz rachunki członków spełniających wszystkie poniższe kryteria:

i) umowa i statut spółki muszą określać, że płatności z tych rachunków mogą być dokonywane jedynie na rzecz członków, o ile nie spowoduje to obniżenia dostępnego marginesu wypłacalności poniżej wymaganego poziomu, lub, po rozwiązaniu zakładu, jeżeli wszystkie inne długi zakładu zostały uregulowane;

ii) umowa i statut spółki powinny określać, w odniesieniu do wszelkich płatności, określonych w i) z powodów innych niż indywidualne zakończenie członkostwa, że właściwe władze muszą zostać powiadomione nie później niż miesiąc wcześniej i mogą zakazać płatności w tym okresie;

iii) odpowiednie przepisy umowy i statutu spółki mogą być zmieniane tylko po zadeklarowaniu przez właściwe władze, że nie wnoszą one sprzeciwu wobec zmian, bez uszczerbku dla kryteriów określonych w i) oraz ii);

b) rezerwy, określone przez prawo oraz dowolne, które nie odnoszą się do zobowiązań ubezpieczeniowych;

c) zysk lub stratę wynikające po potrąceniu należnych dywidend;

2. Dostępny margines wypłacalności zmniejsza się o sumę udziałów własnych posiadanych przez zakład reasekuracji.

Dla tych zakładów reasekuracji, które dyskontują lub pomniejszają swoje rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe na reasekurację inną niż reasekuracja na życie dla nieuregulowanych roszczeń, uwzględniając dochody z inwestycji dozwolone na mocy art. 60 ust. 1 lit. g) dyrektywy 91/674/EWG, dostępny margines wypłacalności jest pomniejszony o różnicę pomiędzy niezdykontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi przed potrąceniami, wykazanymi w zapisach w księgach handlowych, a zdyskontowanymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi lub rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi po potrąceniach. Korekta ta dokonywana jest dla wszystkich ryzyk wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, z wyjątkiem ryzyk wymienionych w klasach 1 i 2 tego załącznika. Dla klas innych niż 1 i 2 w powyższym Załączniku korekta nie musi być dokonywana odnośnie do dyskontowania rocznych rent ujętych w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych.

Oprócz potrąceń wymienionych w akapitach 1 i 2 dostępny margines wypłacalności jest pomniejszony o następujące pozycje:

(a) udziały kapitałowe, które zakład reasekuracji posiada w następujących podmiotach:

i)– zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 ust. b) dyrektywy 98/78/WE;

ii) zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 niniejszej dyrektywy lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,

iii) ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,

iv) instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE,

v) przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG²¹ oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG²²;

b) każdą z następujących pozycji, które zakład reasekuracji posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udziały kapitałowe:

i) instrumenty określone w ust. 4,

ii) instrumenty określone w art. 27 ust. 3 dyrektywy 2002/83/WE,

iii) wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji, lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie czwartym lit. a) i b).

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), które zakład reasekuracji posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom reasekuracji stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie, zakłady reasekuracji, podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE, nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych,

²¹ Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27.

²² Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1.

zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.

3. Dostępny margines wypłacalności może również składać się z:

(a) kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego i podporządkowanego kapitału pożyczkowego do 50% dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, który z nich jest mniejszy, oraz z którego marginesu nie więcej niż 25% składa się z podporządkowanych pożyczek z ustalonym terminem wymagalności, lub kumulatywnego uprzywilejowanego kapitału zakładowego, pod warunkiem że w przypadku upadłości lub likwidacji zakładu reasekuracji istnieją wiążące umowy, na mocy których podporządkowany kapitał pożyczkowy lub preferencyjny kapitał zakładowy ma niższą pozycję niż roszczenia wszystkich innych wierzycieli oraz nie będzie zwracany do czasu, aż wszystkie inne zaległe istniejące w tym czasie długi nie zostaną uregulowane.

Podporządkowany kapitał pożyczkowy musi również spełniać następujące warunki:

i) brane pod uwagę mogą być tylko fundusze opłacone w pełnej wysokości;

ii) w przypadku pożyczek z ustalonym terminem wymagalności termin pierwotnej wymagalności musi wynosić co najmniej pięć lat. Nie później jednak niż rok przed terminem spłaty zakład reasekuracji musi przedstawić właściwym władzom, w celu uzyskania zgody, plan przedstawiający sposób utrzymania lub podniesienia dostępnego marginesu wypłacalności do wymaganego poziomu w terminie wymagalności, chyba że stopień, w jakim pożyczka może być zaliczona jako składnik marginesu wypłacalności, jest stopniowo ograniczany przez okres co najmniej pięciu lat przed terminem spłaty. Właściwe władze mogą zezwolić na przedterminową spłatę takich pożyczek pod warunkiem, że zakład ubezpieczeń udzielający pożyczki wystąpi z takim wnioskiem oraz jego dostępny margines wypłacalności nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

iii) pożyczki, których termin wymagalności nie jest ustalony, muszą być spłacane tylko z zastrzeżeniem pięcioletniego powiadomienia, o ile pożyczki te nie są już uważane za składnik dostępnego marginesu wypłacalności, lub o ile wcześniejsza spłata nie wymaga specjalnej uprzedniej zgody właściwych władz. W tym ostatnim przypadku zakład reasekuracji musi powiadomić właściwe władze nie później niż sześć miesięcy przed datą proponowanej spłaty, wyszczególniając dostępny margines wypłacalności i wymagany margines wypłacalności zarówno przed, jak i po dokonaniu spłaty. Właściwe władze zezwalają na spłatę pożyczki tylko w przypadku gdy wysokość dostępnego marginesu wypłacalności zakładu reasekuracji nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

iv) umowa pożyczki nie może zawierać żadnych klauzul przewidujących, że w szczególnych okolicznościach, innych niż likwidacja zakładu reasekuracji zadłużenie będzie wymagalne przed uzgodnionym terminem spłaty;

v) umowa pożyczki może zostać zmieniona jedynie po otrzymaniu od właściwych władz oświadczenia, że nie wnoszą one sprzeciwu do planowanych zmian;

b) papierów wartościowych bez wyszczególnionego terminu wymagalności oraz innych instrumentów, włączając w to kumulatywne akcje uprzywilejowane, inne niż wymienione w lit. a), do wysokości 50% dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza, dla ogólnej sumy tych papierów wartościowych oraz podporządkowanego kapitału pożyczkowego określonego w lit. a), pod warunkiem że spełniają one następujące warunki:

i) nie są spłacane z inicjatywy okaziciela lub bez wcześniejszej zgody właściwego organu;

ii) umowa emisji powinna umożliwić zakładowi reasekuracji odroczenie wypłaty odsetek od pożyczki;

iii) roszczenie pożyczkodawcy wobec zakładu reasekuracji powinno znajdować się całkowicie za roszczeniami wszystkich niepodporządkowanych wierzycieli;

iv) dokumenty regulujące emisję papierów wartościowych muszą uwzględniać zdolność absorpcji strat związaną z zadłużeniem i niespłaconymi odsetkami, jak również umożliwiać zakładowi reasekuracji kontynuację jego działalności;

v) pod uwagę brane są tylko w pełni wpłacone sumy.

4. Po złożeniu przez zakład wniosku, wraz z potwierdzającymi dowodami, do właściwego organu Państwa Członkowskiego, oraz za zgodą tego właściwego organu, dostępny margines wypłacalności może również składać się z:

a) połowy nieopłaconego kapitału zakładowego lub kapitału założycielskiego, jeżeli opłacona część wynosi 25% tego kapitału, do 50% dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza;

b) w przypadku towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych innych niż na życie lub innego zakładu ubezpieczeń opartego na zasadzie wzajemności ze zmienną wysokością wkładów, wszelkie roszczenia towarzystwa wobec jego członków w formie wezwania do wniesienia dodatkowych wkładów w trakcie roku obrachunkowego, do połowy różnicy między maksymalną wysokością wkładów a wkładami rzeczywiście wniesionymi, z zastrzeżeniem ograniczenia do 50% dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza. Właściwe władze krajowe ustanawiają wytyczne określające warunki, w których akceptowane są dodatkowe wkłady.

c) wszelkich ukrytych rezerw netto wynikających z oceny aktywów, o ile powyższe ukryte rezerwy netto nie mają wyjątkowego charakteru.

5. Ponadto, w odniesieniu do operacji reasekuracji ubezpieczeń na życie, po złożeniu przez zakład wniosku wraz z potwierdzającymi dowodami do właściwych władz Państwa Członkowskiego, oraz za zgodą tych właściwych władz, dostępny margines wypłacalności może składać się z:

(a) do dnia 31 grudnia 2009 r. kwoty równej 50% przyszłych zysków zakładu, jednakże nieprzekraczającej 25% dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, zależnie od tego, która z tych wartości jest mniejsza; kwota przyszłych zysków zostaje obliczona poprzez pomnożenie szacowanego rocznego zysku przez czynnik określający przeciętny okres pozostały do końca ubezpieczenia; zastosowany czynnik nie może być większy niż sześć; szacowany roczny zysk nie może przekroczyć średniej arytmetycznej zysków osiągniętych w ciągu ostatnich pięciu lat obrachunkowych w zakresie działalności wymienionych w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE.

Właściwe władze mogą zgodzić się na włączenie kwoty dostępnego marginesu wypłacalności jedynie:

(i) gdy właściwym władzom przedłożone zostanie sprawozdanie aktuarialne wskazujące prawdopodobieństwo zagrożenia zysków w przyszłości; oraz

(ii) o ile nie uwzględniono części przyszłych zysków wynikających z ukrytych rezerw netto, o których mowa w ust. 5 lit. c);

(b) gdy nie stosuje się metody Zillmera lub gdy jest ona stosowana, lecz uzyskana kwota jest niższa od obciążenia z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki – różnica między rezerwą matematyczną nieobliczaną lub tylko częściowo obliczaną metodą Zillmera a rezerwą matematyczną obliczaną metodą Zillmera, w stosunku odpowiadającym obciążeniu z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki; wielkość ta nie może jednak przekroczyć 3,5% sumy różnic między odpowiednimi sumami kapitału ubezpieczeń na życie i rezerw matematycznych dla wszystkich polis, dla których możliwe jest stosowanie metody Zillmera; różnica ta powinna być zmniejszona o kwotę niezamortyzowanych kosztów uzyskania, zaksięgowaną jako aktywa.

6 Zmiany do ust. 1-5 w celu uwzględnienia wydarzeń uzasadniających techniczne dostosowanie elementów kwalifikujących się do dostępnego marginesu wypłacalności, przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

SEKCJA 2- WYMAGANY MARGINES WYPŁACALNOŚCI

Artykuł 37 – Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji innych niż na życie

1. Wymagany margines wypłacalności ustala się na podstawie rocznego zbioru składek lub wkładów, bądź na podstawie średniej wielkości wypłaconych odszkodowań z ostatnich trzech lat obrachunkowych.

Jednakże w przypadku zakładów reasekuracji, które przyjmują do ubezpieczenia tylko jedno lub więcej takich ryzyk jak ryzyko kredytu, burzy, gradu, mrozu, należy przyjmować średnią szkodowość za okres ostatnich siedmiu lat obrachunkowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 40, kwota wymaganego marginesu wypłacalności jest równa wyższemu z dwóch wyników, jak określono w ust. 3 i 4.

3. Podstawę składki oblicza się z wykorzystaniem zapisanych składek i wkładów brutto, zgodnie z poniższym obliczeniem, lub uzyskanych składek i wkładów brutto, zależnie od tego, która z tych wartości jest wyższa.

Składki lub wkłady dotyczące klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG powiększa się o 50%.

Składki lub wkłady dotyczące klas innych niż 11, 12 i 13, wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50% w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy. Należy obliczyć sumę składek lub wkładów (łącznie z opłatami dodatkowymi w stosunku do składek lub wkładów) należnych z tytułu wszystkich operacji reasekuracyjnych w ostatnim roku obrachunkowym.

Następnie od uzyskanej kwoty należy odjąć łączną kwotę składek lub wkładów anulowanych w ciągu ostatniego roku obrachunkowego, jak również łączną kwotę podatków i innych obciążeń fiskalnych dotyczących składek lub wkładów składających się na powyższą sumę.

Tak otrzymaną kwotę należy podzielić na dwie części – pierwszą, obejmującą do 50 mln EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; należy obliczyć 18% i 16% odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodać te kwoty do siebie.

Otrzymaną w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do wypłacenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50%.

Za zgodą właściwych organów do rozdzielenia składek i wkładów mogą być użyte metody statystyczne.

4. Podstawę roszczeń oblicza się w następujący sposób, wykorzystując dla klas 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG odszkodowania, rezerwy i pobrania powiększone o 50%.

Roszczenia, rezerwy i pobrania dotyczące klas innych niż 11, 12 i 13, wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, można zwiększyć o najwyżej 50% w przypadku szczególnych operacji reasekuracyjnych lub typów umów, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Należy obliczyć łączną sumę wypłaconych roszczeń (nie pomniejszając jej o roszczenia pokrywane przez retrocesjonariuszy) w okresach określonych w ust. 1,

Do tej sumy należy dodać kwotę rezerw na nieuregulowane roszczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego.

Od otrzymanej sumy należy odjąć kwotę pobrań dokonanych w okresach określonych w ust. 1.

Od pozostałej kwoty należy odjąć kwotę rezerw na nieuregulowane roszczenia ustaloną na początek drugiego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe. Jeżeli okres odniesienia określony w ust. 1 wynosi siedem lat, od pozostałej kwoty należy odjąć kwotę rezerw na nieuregulowane

roszczenia ustaloną na początek szóstego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni rok obrachunkowy, za który sporządzono sprawozdanie finansowe.

Jedną trzecią lub jedną siódmą otrzymanej w ten sposób kwoty, za okres odniesienia określony w ust. 1, należy podzielić na dwie części – pierwszą, obejmującą do 35 mln EUR i drugą, stanowiącą nadwyżkę ponad tę kwotę; należy obliczyć 26% i 23% odpowiednio z pierwszej i drugiej części, a następnie dodać te kwoty do siebie.

Otrzymałą w ten sposób sumę mnoży się przez odnoszący się do trzech ostatnich lat obrachunkowych współczynnik ustalany jako iloraz wysokości roszczeń pozostałych do wypłacenia przez zakład reasekuracji, pomniejszonej o kwotę odzyskiwaną w ramach retrocesji, do kwoty roszczeń brutto; współczynnik ten nie może być w żadnym wypadku niższy niż 50%.

Za zgodą właściwych organów do rozdzielenia roszczeń, rezerw i pobrań mogą być użyte metody statystyczne.

5. Jeżeli wymagany margines wypłacalności obliczony w ust. 2, 3 i 4 jest mniejszy od wymaganego marginesu wypłacalności dla poprzedniego roku, wówczas wymagany margines wypłacalności powinien być co najmniej równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla poprzedniego roku pomnożonemu przez współczynnik obliczony jako iloraz sumy rezerw technicznych na nieuregulowane roszczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego do sumy rezerw technicznych na nieuregulowane roszczenia na początku ostatniego roku obrachunkowego. W obliczeniach rezerw technicznych nie uwzględnia się retrocesji; współczynnik nie może w żadnym przypadku być większy od 1.

6. Wskaźniki procentowe dotyczące części określonych w akapicie szóstym w ust. 3 oraz w akapicie szóstym w ust. 4 w przypadku reasekuracji ubezpieczeń zdrowotnych prowadzonych na podobnej podstawie technicznej jak ubezpieczenia na życie, zostaną obniżone do jednej trzeciej, jeżeli

- a) wpłacane składki są obliczane na podstawie tabel zachorowalności zgodnie z metodą matematyczną stosowaną w ubezpieczeniach;
- b) tworzona jest rezerwa uwzględniająca wzrost wieku;
- c) zbierana jest dodatkowa składka celem utworzenia marginesu bezpieczeństwa w odpowiedniej wysokości;
- d) zakład ubezpieczeń może wypowiedzieć umowę najpóźniej do końca trzeciego roku ubezpieczenia;
- e) umowa ubezpieczenia przewiduje możliwość podwyższenia składek lub zmniejszenia wypłat nawet w przypadku umów będących w toku.

Artykuł 38 – Wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji na życie

1. Z zastrzeżeniem art. 40 wymagany margines wypłacalności dla operacji reasekuracji na życie ustalony jest w sposób ustanowiony w ust. 2-7 zgodnie z klasami reasekuracji.

2. Dla rodzajów reasekuracji określonych w art. 2 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2002/83/WE, innych niż ubezpieczenia powiązane z funduszami inwestycyjnymi, i dla operacji określonych w art. 2 ust. 3 wymagany margines wypłacalności równy jest sumie następujących dwóch wyników:

a) wynik pierwszy:

część stanowiącą 4% rezerw matematycznych, odnoszącą się do wartości brutto ryzyk przejętych do reasekuracji w cesjach reasekuracyjnych, należy pomnożyć przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik, ustalany jako iloraz łącznej sumy rezerw matematycznych, pomniejszonych o retrocesje, do łącznej sumy brutto rezerw matematycznych; współczynnik ten w żadnym przypadku nie może być niższy niż 85%;

b) wynik drugi:

dla polis, w których fundusz ryzyka nie jest liczbą ujemną, część stanowiącą 0,3% funduszu ryzyka przyjętego do ubezpieczenia przez zakład reasekuracji należy pomnożyć przez odnoszący się do ostatniego roku obrachunkowego współczynnik ustalany jako iloraz łącznej wielkości ryzyka zatrzymanego jako zobowiązanie zakładu po odliczeniu retrocesji, do łącznej wielkości ryzyka z uwzględnieniem retrocesji; współczynnik w żadnym wypadku nie może być większy od 50%.

W przypadku tymczasowej reasekuracji ubezpieczenia na wypadek śmierci, obejmującego okres maksymalnie trzech lat, powyższa część będzie wynosić 0,1%. Dla takiej samej reasekuracji na okres dłuższy niż trzy lata, lecz nieprzekraczający lat pięciu, powyższa część będzie wynosić 0,15%.

3. Dla reasekuracji dodatkowego ubezpieczenia wymienionego w art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2002/83/WE wymagany margines wypłacalności jest równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla zakładów reasekuracji, określonego w art. 37 niniejszej dyrektywy.

4. Dla reasekuracji stałego ubezpieczenia zdrowotnego niepodlegającego unieważnieniu określonego w art. 2 ust. 1. lit. d) dyrektywy 2002/83/WE wymagany margines wypłacalności jest równy:

a) części stanowiącej 4% rezerw matematycznych, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu; plus

b) wymaganemu marginesowi wypłacalności dla zakładów reasekuracji, jak określono w art. 37 niniejszej dyrektywy. Jednakże warunek zawarty w art. 37 ust. 6 lit. b) niniejszej dyrektywy, dotyczący ustanowienia warunku starzenia się, może zostać zastąpiony wymogiem prowadzenia działalności gospodarczej w grupie.

5. Dla reasekuracji czynności polegających na tworzeniu funduszy amortyzacyjnych określonych w art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2002/83/WE wymagany margines wypłacalności równy jest części 4% rezerw matematycznych, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu.

6. Dla reasekuracji tontyn określonych w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2002/83/WE wymagany margines wypłacalności równy jest części 1% ich aktywów.

7. Dla klas reasekuracji działalności ubezpieczeniowej objętych art. 2 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2002/83/WE powiązanych z funduszami inwestycyjnymi i dla działalności określonych w art. 2 ust. 2 lit. c)-e) dyrektywy 2002/83/WE wymagany margines wypłacalności równy jest sumie następujących wyników:

- a) w takim stopniu, w jakim zakład reasekuracji ponosi ryzyko inwestycyjne, części 4% rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu;
- b) w takim stopniu, w jakim zakład reasekuracji nie ponosi ryzyka inwestycyjnego, ale przydział mający pokryć wydatki na zarządzanie ustalony jest na okres przekraczający pięć lat, część 1% rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu;
- c) w takim stopniu, w jakim zakład reasekuracji nie ponosi ryzyka inwestycyjnego, ale przydział mający pokryć wydatki na zarządzanie ustalony jest na okres nieprzekraczający pięciu lat, wielkość równa 25% kosztów administracyjnych netto za ubiegły rok obrachunkowy w zakresie takiej działalności;
- d) w takim stopniu, w jakim zakład reasekuracji pokrywa ryzyko z tytułu śmierci, część 0,3% funduszu ryzyka obliczonego zgodnie z ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.

Artykuł 39 – Wymagany margines wypłacalności dla zakładów reasekuracji prowadzących równocześnie reasekuracje na życie i reasekuracje inne niż na życie

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga, aby każdy zakład reasekuracji prowadzący operacje związane zarówno z reasekuracją ubezpieczeń innych niż na życie, jak i reasekuracją ubezpieczeń na życie, posiadał dostępny margines wypłacalności pokrywający całkowitą sumę wymaganych marginesów wypłacalności dotyczących operacji reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie oraz reasekuracji ubezpieczeń na życie, które są określone odpowiednio zgodnie z art. 37 i 38.
2. Jeżeli dostępny margines wypłacalności nie osiąga poziomu wymaganego w ust. 1, właściwe władze stosują środki przewidziane w art. 42 i 43.

SEKCJA 3 – FUNDUSZ GWARANCYJNY

Artykuł 40 – Wysokość funduszu gwarancyjnego

1. Jedna trzecia wymaganego marginesu wypłacalności określonego w art. 37-39 tworzy fundusz gwarancyjny. Fundusz ten składa się z pozycji wymienionych w art. 36 ust. 1-3 oraz, za zgodą właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, w ust. 4 lit. c).
2. Fundusz gwarancyjny nie może być mniejszy niż 3 mln EUR.

Każde Państwo Członkowskie może wprowadzić przepis, zgodnie z którym minimalny fundusz gwarancyjny zależnych zakładów reasekuracji nie może być niższy niż 1 mln EUR.

Artykuł 41 – Zmiana wielkości funduszu gwarancyjnego

1. Kwota w EUR, ustanowiona w art. 40 ust. 2, jest raz do roku zmieniana, począwszy od [daty wdrożenia określonej w art. 61 ust. 1], w celu uwzględnienia zmian w europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych, dotyczącym wszystkich Państw Członkowskich, publikowanym przez Eurostat.

Kwoty są dostosowywane w sposób automatyczny, poprzez zwiększenie kwoty bazowej w EUR o odsetek zmian w tym wskaźniku, w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą zmiany i zaokrąglana jest do wielokrotności 100 000 EUR.

Jeżeli zmiana procentowa od czasu ostatniego dostosowania jest niższa niż 5%, nie wykonuje się kolejnego dostosowania.

2. Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o zmianie i wielkości dostosowania określonych w ust. 1.

Rozdział 4 – Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji lub w sytuacji niezgodnej z wymaganiami oraz wycofanie zezwolenia

Artykuł 42 – Zakłady reasekuracji w trudnej sytuacji

1. Jeżeli zakład reasekuracji nie przestrzega art. 32, właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego mogą zabronić swobodnego rozporządzania jego aktywami, po zawiadomieniu o swoim zamiarze właściwych władz przyjmujących Państw Członkowskich.

2. W celu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu reasekuracji, którego margines wypłacalności spadł poniżej minimum wymaganego przepisami art. 37, 38 i 39, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienia im do zatwierdzenia planu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej.

W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli właściwe władze są zdania, że sytuacja finansowa zakładu reasekuracji ulegnie dalszemu pogorszeniu, mogą ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu. Władze te powiadamiają także władze innych Państw Członkowskich, na terytorium których zakład reasekuracji prowadzi działalność, o wszelkich zastosowanych środkach, te ostatnie zaś, na wniosek tych pierwszych, stosują takie same środki.

3) Jeśli margines wypłacalności spadnie poniżej poziomu funduszu gwarancyjnego określonego w art. 40, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienia przez zakład reasekuracji do zatwierdzenia krótkookresowego planu finansowego.

Władze te mogą również ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu reasekuracji. Powiadamiają one o wszelkich zastosowanych środkach organy innych Państw Członkowskich, zaś one, na jego wniosek, stosują takie same środki.

4) Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do umożliwienia, zgodnie z jego prawem krajowym, zakazania, w przypadkach przewidzianych w ust. 1, 2 i 3, swobodnego rozporządzania aktywami znajdującymi się na jego terytorium, na wniosek

rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu reasekuracji, które wskaże aktywa objęte tymi środkami.

Artykuł 43 – Finansowy plan naprawczy

1) Państwa Członkowskie zapewnią, aby właściwe władze posiadały uprawnienia do wymagania finansowych planów naprawczych dla zakładów reasekuracji w przypadku, gdy właściwe władze uznają, że zagrożone są zobowiązania zakładów wynikające z zawartych umów reasekuracyjnych.

2) Finansowy plan naprawczy musi zawierać przynajmniej dane szczegółowe lub dowód, na trzy kolejne lata obrachunkowe, dotyczące:

- a) szacunków kosztów zarządzania, w szczególności bieżących wydatków ogólnych i prowizji;
- b) planu określającego szczegółowy szacunek dochodów i wydatków w związku z ryzykiem przyjętym do reasekuracji i cesjami reasekuracji;
- c) prognozy bilansu;
- d) szacunków zasobów finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych i wymaganego marginesu wypłacalności;
- e) ogólnej polityki retrocesyjnej.

3) W przypadku gdy sytuacja finansowa zakładu reasekuracji pogarsza się i zagrożone są jego zobowiązania umowne, Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do zobowiązania zakładów reasekuracji do posiadania wyższego wymaganego marginesu wypłacalności, w celu zapewnienia zdolności zakładu reasekuracji do spełnienia w krótkim czasie wymogów wypłacalności. Poziom wyższego wymaganego marginesu wypłacalności opiera się na finansowym planie naprawczym, określonym w ust. 1.

4) Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do obniżenia wartości wszystkich składników kwalifikujących się do wykorzystania w dostępnym marginesie wypłacalności, w szczególności w przypadku gdy nastąpiła znacząca zmiana w wartości rynkowej tych składników od zakończenia ostatniego roku obrachunkowego.

5) Państwa Członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia do zmniejszenia stopnia redukcji, w oparciu o retrocesję, do marginesu wypłacalności określonego zgodnie z art. 37-39, w przypadku gdy:

- a) charakter lub jakość umów retrocesji uległy znacznym zmianom od ostatniego roku obrachunkowego;
- b) nie istnieje lub istnieje nieznaczące przeniesienie ryzyka na podstawie umów retrocesji.

6. Jeżeli właściwe władze wymagają, zgodnie z ust. 1, finansowego planu naprawczego dla zakładu reasekuracji, wstrzymują się z udzieleniem zaświadczenia, zgodnie z art. 18, tak

długo jak uznają, że zobowiązania zakładu wynikające z umów reasekuracyjnych są zagrożone w rozumieniu ust. 1.

Artykuł 44 – Wycofanie zezwolenia

1. Zezwolenie udzielone zakładowi reasekuracji przez właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zostać wycofane przez te władze w przypadku, gdy zakład:

- a) w ciągu dwunastu miesięcy nie korzysta z zezwolenia, wyraźnie z niego zrezygnuje lub zaprzestaje prowadzenia działalności na okres dłuższy niż sześć miesięcy, chyba że zainteresowane Państwo Członkowskie zastosowało rozwiązania powodujące wygaśnięcie ważności zezwolenia w takich przypadkach;
- b) przestał spełniać warunki dopuszczenia do działalności;
- c) nie jest w stanie podjąć w wymaganym terminie środków określonych w planie przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu lub planie finansowym określonych w art. 42.
- d) w poważnym stopniu nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z przepisów, którym podlega.

W przypadku wycofania zezwolenia lub wygaśnięcia jego ważności, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego powiadamiają o tym właściwe władze innych Państw Członkowskich, które podejmują odpowiednie środki, aby powstrzymać zakład reasekuracji od podejmowania na nowo działalności na ich terytoriach, zarówno w ramach prawa przedsiębiorczości, jak i w ramach swobody świadczenia usług.

2. Każda decyzja wycofania zezwolenia jest poparta szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana do wiadomości zainteresowanego zakładu.

TYTUŁ IV – PRZEPISY ODNOŚĄCE SIĘ DO PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG

Artykuł 45 – Zakłady reasekuracji nieprzestrzegające przepisów prawa

1. Jeżeli właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego ustalą, że zakład reasekuracji, który na jego terytorium posiada oddział lub prowadzi działalność w ramach swobody świadczenia usług, nie przestrzega obowiązujących w tym Państwie przepisów prawa, wymagają od zainteresowanego zakładu usunięcia takiej nieprawidłowości. Równocześnie władze przekazują informacje o nieprzestrzeganiu przepisów właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego.

Jeżeli mimo środków podjętych przez właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, lub jeżeli środki te okazują się w tym państwie niedostateczne, a zakład reasekuracji w dalszym ciągu narusza przepisy prawne obowiązujące w przyjmującym Państwie Członkowskim, państwo to może, po powiadomieniu właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, zastosować właściwe środki, aby zapobiec dalszym naruszeniom lub karać te naruszenia, włączając, w takim stopniu, w jakim jest to bezwzględnie konieczne, środki

zapobiegające dalszemu zawieraniu przez zakład reasekuracji nowych umów reasekuracyjnych na terytorium tego państwa. Państwa Członkowskie zapewniają na swoim terytorium możliwość doręczania zakładom reasekuracji dokumentów prawnych koniecznych w przypadku takich środków.

2) Każdy środek zastosowany na mocy ust. 1, obejmujący kary lub ograniczenia dotyczące prowadzenia działalności reasekuracyjnej, musi zostać właściwie uzasadniony i podany do wiadomości zainteresowanego zakładu reasekuracji.

Artykuł 46 – Likwidacja

W przypadku likwidacji zakładu reasekuracji, zobowiązania wynikające z umów zawartych przez oddział zakładu lub w ramach swobody świadczenia usług są wypełniane w ten sam sposób jak zobowiązania wynikające z innych umów reasekuracyjnych zakładu.

TYTUŁ V – ZAKŁADY REASEKURACJI, KTÓRYCH GŁÓWNE SIEDZIBY ZNAJDUJĄ SIĘ POZA WSPÓLNOTĄ, PROWADZĄCE DZIAŁALNOŚĆ REASEKURACYJNĄ NA TERENIE WSPÓLNOTY

Artykuł 47 – Zasada i warunki prowadzenia działalności reasekuracyjnej

Państwo Członkowskie nie stosuje wobec zakładów reasekuracji, mających swoje główne siedziby poza Wspólnotą i rozpoczynających lub prowadzących operacje reasekuracyjne na jego terytorium, przepisów, których wynikiem jest lepsze traktowanie tych zakładów w porównaniu z zakładami reasekuracji mającymi swoją główną siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 48 – Porozumienia z państwami trzecimi

1. Komisja może przedkładać Radzie wnioski dotyczące negocjacji porozumień z jednym lub większą liczbą krajów trzecich w sprawie środków pełnienia nadzoru nad:

a) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby w państwie trzecim, prowadzącymi działalność reasekuracyjną na terenie Wspólnoty.

b) zakładami reasekuracji, które mają główne siedziby na terenie Wspólnoty i prowadzą działalność reasekuracyjną na terytorium państwa trzeciego.

2. Porozumienia, o których mowa w ust. 1, powinny w szczególności dążyć do zapewnienia, na warunkach równoważności regulacji ostrożnościowej, skutecznego dostępu do rynku zakładom reasekuracji na terytorium każdej z umawiających się stron oraz zabezpieczenia wzajemnego uznawania zasad i praktyk nadzoru reasekuracyjnego. W porozumieniach należy również zapewnić, aby:

a) właściwe władze Państw Członkowskich mogły uzyskiwać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów reasekuracji, które mają siedzibę na terenie Wspólnoty i prowadzą działalność na terytorium państw trzecich,

b) właściwe władze Państw Członkowskich mogły uzyskiwać informacje niezbędne do nadzorowania zakładów reasekuracji, które mają główną siedzibę na ich terytorium i prowadzą działalność we Wspólnocie.

3. Bez uszczerbku dla art. 300 ust. 1 i 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komisja, z pomocą Komitetu ds. Ubezpieczeń, zbada wynik negocjacji, o których mowa w ust. 1, oraz wynikłą sytuację.

TYTUŁ VI – ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO JEDNOSTEK ZALEŻNYCH OD JEDNOSTEK DOMINUJĄCYCH PODLEGAJĄCYCH PRAWU PAŃSTWA TRZECIEGO ORAZ DO NABYWANIA PAKIETÓW AKCJI PRZEZ JEDNOSTKI DOMINUJĄCE

Artykuł 49 – Informowanie Komisji przez Państwa Członkowskie

Właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję:

a) o wszelkich przypadkach udzielenia zezwolenia bezpośrednim lub pośrednim jednostkom zależnym jednej lub więcej jednostek dominujących, podlegających prawu państwa trzeciego.

b) o każdym nabyciu przez taką jednostkę dominującą pakietu akcji we wspólnotowym zakładzie reasekuracji, które uczyniłoby z tego ostatniego jednostkę zależną.

Komisja informuje odpowiednio Komitet ds. Ubezpieczeń.

Jeżeli zezwolenie zostało przyznane jednostce zależnej bezpośrednio lub pośrednio od jednej lub więcej jednostek dominujących podlegających prawu państwa trzeciego, struktura grupy określona zostaje w powiadomieniu, które właściwe władze kierują do Komisji.

Artykuł 50 – Traktowanie wspólnotowych zakładów reasekuracji przez państwa trzecie

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o trudnościach natury ogólnej, jakie napotykają ich zakłady reasekuracji w tworzeniu przedsiębiorstw oraz prowadzeniu działalności w państwie trzecim lub prowadzeniu operacji w państwie trzecim.

2. Komisja sporządza okresowe sprawozdanie badające sposób traktowania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, pod względami wymienionymi w ust. 3, odnośnie do ustanawiania wspólnotowych zakładów reasekuracji w państwach trzecich, nabywania udziałów w zakładach reasekuracji państw trzecich, prowadzenia operacji reasekuracyjnych przez takie ustanowione zakłady oraz ponadgranicznego świadczenia usług reasekuracyjnych ze Wspólnoty do państw trzecich. Komisja przedstawia te sprawozdania Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami lub zaleceniami.

3. W każdym przypadku, gdy Komisja stwierdzi na podstawie sprawozdań, określonych w ust. 2, lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie zapewnia wspólnotowym zakładom reasekuracji skutecznego dostępu do rynku, Komisja może przedstawić Radzie zalecenia dotyczące właściwego umocowania, które pozwoli jej prowadzić rokowania w celu uzyskania lepszego dostępu do rynku dla wspólnotowych zakładów reasekuracji.

4. Środki podjęte zgodnie z niniejszym artykułem są zgodne ze zobowiązaniami Wspólnoty wynikającymi z międzynarodowych porozumień, w szczególności wobec Światowej Organizacji Handlu.

TYTUŁ VII INNE PRZEPISY

Artykuł 51 – Prawa nabyte przez istniejące zakłady reasekuracji

1. Zakłady reasekuracji podlegające niniejszej dyrektywie, które otrzymały zezwolenie lub zostały uprawnione do prowadzenia działalności reasekuracyjnej zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwach Członkowskich, w których mają swoje główne siedziby, przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy, są uważane za zakłady, który otrzymały zezwolenie, zgodnie z art. 3.

Jednakże podlegają one wypełnieniu przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących prowadzenia działalności reasekuracyjnej oraz wymaganiom przedstawionych w art. 6 lit. a), c), d), art. 7, 8 i 12 oraz art. 32-41 od dnia wdrożenia, o którym mowa w art. 61.

2. Państwa Członkowskie mogą przyznać zakładom reasekuracji wymienionym w ust. 1, które w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy nie spełniały wymagań art. 6 lit. a), 7, 8 oraz art. 32-40, okres [2 lat] od dnia wymienionego w art. 61 na dostosowanie się do tych wymagań.

Artykuł 52 – Zakłady reasekuracji zamykające działalność

1. Zakłady reasekuracji, które do dnia [data transpozycji niniejszej dyrektywy określona w art. 61 ust. 1] zaprzestały zawierania nowych umów reasekuracyjnych i zajmują się wyłącznie zarządzaniem swoim obecnym portfelem w celu zakończenia swojej działalności, nie podlegają niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie sporządzają wykaz takich zakładów reasekuracji i przekazują ten wykaz wszystkim pozostałym Państwom Członkowskim.

Artykuł 53 – Prawo odwołania do sądu

Państwa Członkowskie zapewniają, że od decyzji dotyczących zakładów reasekuracji, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wdrażających niniejszą dyrektywę, przysługuje odwołanie na drodze sądowej.

Artykuł 54 – Współpraca między Państwami Członkowskimi i Komisją

1. Państwa Członkowskie współpracują ze sobą w celu ułatwienia nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz stosowania niniejszej dyrektywy.

2. Komisja i właściwe organy Państw Członkowskich ściśle współpracują ze sobą w celu ułatwienia sprawowania nadzoru nad reasekuracją we Wspólnocie oraz badania trudności, jakie mogą powstać przy stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 55 – Procedura komitetu

1) Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Ubezpieczeń utworzony na mocy art. 1 dyrektywy 91/675/EWG.

2) W przypadku dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 56 – Środki wykonawcze

Następujące środki wykonawcze do niniejszej dyrektywy przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 55 ust. 2:

a) rozszerzenie form prawnych przewidzianych w załączniku I do niniejszej dyrektywy,

b) wyjaśnienie pozycji wchodzących w skład marginesu wypłacalności, wymienionych w art. 36, w celu uwzględnienia powstania nowych instrumentów finansowych,

c) podniesienie o maksymalnie 50% kwoty składek i roszczeń używanej do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności, o którym mowa w art. 37 ust. 3 i 4, w klasach innych niż 11, 12 i 13 wymienionych w pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, dla szczególnych typów operacji i umów reasekuracyjnych, w celu uwzględnienia szczególnych warunków tych operacji lub umów,

d) zmiana minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 40 ust. 2, w celu uwzględnienia rozwoju gospodarczego i finansowego,

e) wyjaśnienie definicji w art. 2 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie.

TYTUŁ VIII – ZMIANY W ISTNIEJĄCYCH DYREKTYWACH

Artykuł 57 – Zmiany w dyrektywie 73/239/EWG

W dyrektywie 73/239/EWG wprowadza się następujące zmiany:

(1) Ust. 1 i 2 w art. 12a otrzymują brzmienie:

„1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń innych niż na życie, który jest:

a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń innych niż na życie, który jest:

a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.”

(2) W art. 13 ust. 2 dodaje się trzeci akapit w brzmieniu:

„Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracyjnej zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 200./../WE Parlamentu Europejskiego i Rady* [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady** z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.

* Dz.U. L...

** Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1”

(3) Ust. 3 w art. 15 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają odnośnie do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji, którzy otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą 2002/83/WE.

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z dyrektywą 200./../WE, lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą ani dyrektywą 2002/83/WE, ustala ono wartość procentową takiego dopuszczenia.”

(4) Czwarty akapit w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

- zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*,
- zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 dyrektywy 200.././WE [*dyrektywa dotycząca reasekuracji*] lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,
- ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,
- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady**,
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/22/EWG*** oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG****;

** Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1

** Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1

*** Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27

**** Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1”

(5) Dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Artykuł 17b

1. Jeżeli Komisja stosownie do art. 56 lit. c) dyrektywy 200.././WE Parlamentu Europejskiego i Rady* [*dyrektywa dotycząca reasekuracji*] postanowi, aby zwiększyć kwoty używane do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności przewidzianego w art. 37 ust. 3 i 4 tejże dyrektywy, wówczas każde Państwo Członkowskie zastosuje do zakładów ubezpieczeń, których główna siedziba znajduje się na jego terytorium, przepisy art. 35-39 tej dyrektywy odnośnie do ich operacji przejęcia ryzyka reasekuracji, gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10% ich całkowitej sumy składek;
- b) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 500 000 EUR;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z przejęcia ryzyka przekraczają 10% łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.

2. Zakład ubezpieczeń, do którego stosuje się ust. 1, ustanawia odnośnie do swojej całej działalności minimalny fundusz gwarancyjny zgodnie z art. 40 ust. 2 dyrektywy 200.././WE [*dyrektywa dotycząca reasekuracji*].

* Dz.U. L...”

Artykuł 58 – Zmiany w dyrektywie 92/49/EWG

W dyrektywie 92/49/EWG wprowadza się następujące zmiany:

(1) Ust. 1a w art. 15 otrzymuje brzmienie:

„1a Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub jednostka dominująca takiego podmiotu lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz, jeżeli w wyniku takiego nabycia jednostka, w której nabywca zamierza posiadać pakiet akcji, stałaby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom określonym w art. 12a dyrektywy 73/239/EWG.”

(2) Ust. 4, 5 i 5a w art. 16 otrzymują brzmienie:

„4. Właściwe władze otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- w celu nałożenia sankcji,
- w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub
- w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 53 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,
- organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania organom prowadzącym (przymusowe) postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi,

informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te w władze, organy i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

5a. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub
- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”

Artykuł 59 – Zmiany w dyrektywie 2002/83/WE

W dyrektywie 2002/83/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W art. 1 ust. 1 dodaje się lit. s) w brzmieniu:

s) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 200../../WE Parlamentu Europejskiego i Rady*. [dyrektywa dotycząca reasekuracji]

* Dz.U. L...”

(2) Dodaje się art. 9a w brzmieniu:

Wcześniejsze konsultacje z właściwymi władzami innych Państw Członkowskich

1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na życie, który jest:

- a) jednostką zależną zakładu reasekuracji posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład reasekuracji posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

- a) jednostką zależną instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub
- b) jednostką zależną jednostki dominującej nad instytucją kredytową lub przedsiębiorstwem inwestycyjnym posiadającymi zezwolenie we Wspólnocie; lub
- c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”

(3) W art. 10 ust. 2 dodaje się drugi akapit w brzmieniu:

„Rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń nie może odrzucić umowy reasekuracyjnej zawartej przez zakład ubezpieczeń z zakładem reasekuracji posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 200../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] lub z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie wydane na mocy dyrektywy 73/239/EWG lub niniejszej dyrektywy z przyczyn bezpośrednio związanych z kondycją finansową tego zakładu reasekuracji lub ubezpieczeń.”

(4) W art. 15 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub jednostka dominująca takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia

przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałoby się jednostką zależną lub podlegającą kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom, o których mowa w art. 9a.”

(5) W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustępy 4, 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„4. Właściwe władze otrzymujące poufne informacje na mocy ust. 1 i 2 mogą te informacje wykorzystać jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały spełnione warunki dotyczące podejmowania działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, lub

– do nałożenia sankcji, lub

– w odwoławczym postępowaniu administracyjnym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub

– w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie art. 67 lub na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie i innych w dyrektywach przyjętych w zakresie zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

5. Ustępy 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

– władzami odpowiedzialnymi za urzędowy nadzór nad instytucjami kredytowymi lub innymi organizacjami finansowymi oraz władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi,

– organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz

– osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i innych instytucji finansowych,

w ramach wykonywania funkcji nadzorczych oraz ujawniania organom prowadzącym (przymusowe) postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te władze, organy i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

6. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów zaangażowanych w likwidację i upadłość zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji oraz w inne podobne postępowania, lub
- władzami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych kontroli sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych, lub
- niezależnymi aktuariuszami zakładów ubezpieczeń i reasekuracji prowadzącymi prawny nadzór nad tymi zakładami oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- informacja ta ma na celu nadzorowanie lub wykonywanie prawnego nadzoru wskazanego w akapicie pierwszym,
- informacja otrzymana w tym kontekście podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1,
- w przypadku gdy informacja pochodzi z innego Państwa Członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych władz, które ją ujawniły, a gdzie stosowne, jedynie do celów, na które te władze wyraziły zgodę.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim nazwiska lub nazwy władz, osób i organów, które mogą otrzymywać informacje zgodnie z niniejszym ustępem.”

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Ust. 1-7 nie stanowią dla właściwych władz przeszkody w przekazywaniu

- bankom centralnym i innym instytucjom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako władz monetarnych,
- w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem.”

(6) Artykuł 20 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie nie zachowują ani nie wprowadzają odnośnie do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych systemu tworzenia rezerwy brutto, który wymaga zastawiania przez reasekuratora, posiadającego zezwolenie na mocy *dyrektywy 200./../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji]*, aktywów na pokrycie nieotrzymanych składek lub nieuregulowanych zabezpieczeń roszczeń, jeżeli reasekurator jest zakładem reasekuracji lub

zakładem ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG lub niniejszą dyrektywą.

Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza, aby rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe były pokryte przez roszczenia wobec reasekuratorów, którzy nie otrzymali zezwolenia zgodnie z dyrektywą 200./../WE, lub zakładów ubezpieczeń, które nie otrzymały zezwolenia zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG lub niniejszą dyrektywą, ustala ono wartość procentową takiego dopuszczenia.”

(7) W art. 27 ust. 2 dodaje się drugi, trzeci, czwarty, piąty, szósty i siódmy akapit w brzmieniu:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

- zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 4 niniejszej dyrektywy, art. 6 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*,
- zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 3 dyrektywy 200./../WE [*dyrektywa dotycząca reasekuracji*] lub zakładach reasekuracji w krajach niebędących członkami Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE,
- ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,
- instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE,
- przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy Rady 93/6/EWG**;

b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udział kapitałowy:

- instrumenty określone w ust. 3,
- instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,
- wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w akapicie trzecim lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady***. Metodę 1 (konsolidacja

rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. g) dyrektywy 98/78/WE.

* Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.

** Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1.

*** Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 27”

(8) Dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Artykuł 28a

Margines wypłacalności dla zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność reasekuracyjną

Jeżeli Komisja stosownie do art. 56 lit. c) dyrektywy 200../WE Parlamentu Europejskiego i Rady* [dyrektywa dotycząca reasekuracji] postanowi, aby zwiększyć kwoty używane do obliczania wymaganego marginesu wypłacalności przewidzianego w art. 37 ust. 3 i 4, wówczas rodzime Państwa Członkowskie zastosują wobec zakładów ubezpieczeń przepisy art. 35-39 dyrektywy 200../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji] odnośnie do ich operacji przejścia ryzyka reasekuracji, gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 10% ich całkowitej sumy składek;
- b) zebrane składki reasekuracyjne przekraczają 500 000 EUR;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe wynikające z przejścia ryzyka przekraczają 10% łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.”

Artykuł 60 – Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych.”

(2) W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) Litery c), i), j) i k) otrzymują brzmienie:

„c) „zakład reasekuracji” oznacza zakład, który otrzymał urzędowe zezwolenie, zgodnie z art. 3 dyrektywy 200../../WE Parlamentu Europejskiego i Rady* [dyrektywa dotycząca reasekuracji];

i) „ubezpieczeniowa grupa kapitałowa” oznacza zakład macierzysty, którego główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w zakładach zależnych, o ile zakłady te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczącymi się w państwach trzecich, a co najmniej jeden z tych zakładów zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, oraz który nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady**;

j) „ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną” oznacza zakład macierzysty inny niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, który wśród swoich zakładów zależnych posiada co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub reasekuracji;

k) „właściwe organy” oznaczają organy krajowe upoważnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji.

* Dz.U. L...

** Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1”

b) Dodaje się lit. l) w brzmieniu:

„l) „zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim” oznacza zakład, który musiałby otrzymać zezwolenie zgodnie z art. 3 dyrektywy 200../../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji], gdyby miał swoją zarejestrowaną siedzibę na terenie Wspólnoty;”

(3) Art. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

Przypadki stosowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji

1. Poza przepisami dyrektyw 73/239/EWG, 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady* oraz 200../../WE [dyrektywa dotycząca reasekuracji], które określają zasady nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji, Państwa Członkowskie przewidują nadzór dodatkowy nad każdym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w co najmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim w sposób przewidziany w art. 5, 6, 8 i 9.

2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6, 8 i 10.

3. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2, art. 6 i 8.

Artykuł 3 *Zasięg nadzoru dodatkowego*

1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku właściwych organów nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową ani nad ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.

2. W dodatkowym nadzorze bierze się pod uwagę następujące przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 5, 6, 8, 9 i 10:

- przedsiębiorstwa powiązane z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji,
- przedsiębiorstwa mające udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji,
- przedsiębiorstwa powiązane z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji,

3. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nieuwzględnianiu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, zakładów mających siedzibę statutową w państwie trzecim, o ile istnieją przeszkody prawne w przekazywaniu niezbędnych informacji, bez uszczerbku dla przepisów załącznika I pkt 2.5 oraz załącznika II pkt 4.

Ponadto właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego mogą zdecydować, w poszczególnych przypadkach, o nieuwzględnianiu zakładu w sprawowaniu nadzoru dodatkowego, o którym mowa w art. 2, w następujących przypadkach:

- jeżeli zakład mający podlegać nadzorowi ma małe znaczenie w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji;
- jeżeli uwzględnienie sytuacji finansowej zakładu byłoby niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w kontekście celów nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń i reasekuracji.

Artykuł 4 *Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego*

1. Nadzór dodatkowy sprawowany jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń otrzymał zezwolenie urzędowe, zgodnie z art. 6 dyrektywy

73/239/EWG lub art. 4 dyrektywy 2002/83/WE lub art. 3 dyrektywy 200./.../WE....
[dyrektywa dotycząca reasekuracji].

2. Jeżeli zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim lub ubezpieczeniową grupę kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, to właściwe organy tych Państw Członkowskich mogą zgodzić się co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie posiada więcej niż jeden właściwy organ sprawowania nadzoru dodatkowego nad zakładami ubezpieczeń oraz zakładami reasekuracji, wówczas Państwo to podejmuje konieczne kroki w celu zapewnienia koordynacji między tymi organami.

* Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1”

(4) Ust. 1 w art. 5 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy powinny wymagać, aby każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający dodatkowemu nadzorowi dysponował odpowiednimi procedurami kontroli wewnętrznej w celu przedstawiania wszelkich danych oraz informacji użytecznych do celów sprawowania nadzoru dodatkowego.”

(5) Art. 6, 7 i 8 otrzymują brzmienie:

*„Artykuł 6
Dostęp do informacji*

1. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego będą miały dostęp do każdej informacji użytecznej do celów sprawowania nadzoru nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym takiemu dodatkowemu nadzorowi. Właściwe organy mogą zwrócić się bezpośrednio do odpowiednich zakładów, o których mowa w art. 3 ust. 2, aby otrzymać konieczne informacje, o ile informacje te są wymagane od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, a zakład ten ich nie dostarczył.

2. Państwa Członkowskie przewidują, że ich właściwe organy będą mogły dokonać na ich terytorium, same lub za pośrednictwem osób upoważnionych w tym celu, sprawdzenia na miejscu informacji, o których mowa w ust. 1, w:

- zakładzie ubezpieczeń podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładzie reasekuracji podlegającym dodatkowemu nadzorowi,
- zakładach zależnych tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach zależnych tego zakładu reasekuracji,

- zakładzie macierzystym tego zakładu ubezpieczeń,
- zakładach macierzystych tego zakładu reasekuracji,
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu ubezpieczeń.
- zakładach zależnych zakładu macierzystego tego zakładu reasekuracji.

3. Jeżeli w ramach stosowania przepisów niniejszego artykułu właściwe organy danego Państwa Członkowskiego domagają się, w określonych przypadkach, sprawdzenia ważnych informacji, dotyczących zakładu mieszczącego się w innym Państwie Członkowskim i który jest zakładem powiązaniem z zakładem ubezpieczeń, zakładem powiązaniem z zakładem reasekuracji, zakładem zależnym, zakładem macierzystym lub zakładem zależnym zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, podlegającym dodatkowemu nadzorowi, zobowiązane są złożyć u właściwych organów innego Państwa Członkowskiego wnioski o dokonanie tego sprawdzenia. Organy, które otrzymały wniosek, zobowiązane są w granicach swojej jurysdykcji do dokonania sprawdzenia bądź wydania zezwolenia na sprawdzenie organom, które wystąpiły z wnioskiem, bądź wydania zezwolenia na sprawdzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta.

Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.

Artykuł 7

Współpraca między właściwymi organami

1. Jeżeli zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji mające siedziby w różnych Państwach Członkowskich są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały kapitałowe, to właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego przekazują sobie nawzajem, na wniosek drugiej strony, wszystkie istotne informacje mogące umożliwić lub ułatwić sprawowanie nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy oraz przekazują, z własnej inicjatywy, każdą informację, którą uznają za zasadniczą dla innych właściwych organów.

2. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz bądź instytucja kredytowa w rozumieniu przepisów dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*, bądź przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu przepisów dyrektywy 93/22/EWG, bądź obie te instytucje, są bezpośrednio lub pośrednio powiązane lub istnieje zakład posiadający w nich udziały kapitałowe, to właściwe organy oraz organy publicznie odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru nad tymi zakładami ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla swoich obowiązków organy te dostarczają sobie wszystkie informacje, mogące ułatwić realizację ich zadań, w szczególności w ramach niniejszej dyrektywy.

3. Informacje otrzymane na mocy przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi organami, przewidziane przez niniejszą dyrektywę podlegają tajemnicy zawodowej określonej w art. 16 dyrektywy 92/49/EWG, w art. 16 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 24-30 dyrektywy 200.../.../WE... *[dyrektywa dotycząca reasekuracji]*.

Artykuł 8
Operacje w obrębie grupy

1. Państwa Członkowskie postanawiają, że właściwe organy sprawują ogólny nadzór nad operacjami między:

a) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a:

i) zakładem powiązaniem z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;

ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;

iii) przedsiębiorstwem powiązaniem z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;

b) zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a osobą fizyczną, która posiada udziały w:

i) zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub w jednym z powiązanych z nim zakładów;

ii) przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji;

iii) przedsiębiorstwem powiązaniem z przedsiębiorstwem mającym udziały kapitałowe w zakładzie ubezpieczeń lub w zakładzie reasekuracji.

Operacje te dotyczą w szczególności:

- pożyczek,
- gwarancji oraz operacji pozabilansowych,
- pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności,
- inwestycji,
- operacji reasekuracji i retrocesji,
- umów odnoszących się do podziału kosztów.

2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wprowadzenia odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym rzetelnych procedur dotyczących sprawozdawczości i rachunkowości, w celu ustalenia, zmierzenia, nadzorowania i kontrolowania operacji przewidzianych odpowiednio w ust. 1. Państwa Członkowskie wymagają składania co najmniej raz w roku przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosownych sprawozdań dotyczących znaczących operacji. Te procesy i mechanizmy podlegają kontroli właściwych organów.”

Jeżeli z tych informacji wynika, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest lub może być zagrożona, to właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

* Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1”

(6) Ust. 3 w art. 9 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli obliczenie, o którym mowa w ust. 1, pokazuje, że skorygowana wypłacalność jest negatywna, to właściwe organy podejmują stosowne kroki na poziomie rozpatrywanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”

(7) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim”

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2, obliczenie powinno uwzględniać wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim w sposób przewidziany w załączniku II.

3. Jeżeli na podstawie odnośnego obliczenia właściwe organy dojdą do wniosku, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji będącego podmiotem zależnym ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim jest lub może być zagrożona, podejmują one stosowne kroki na poziomie tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”

(8) W art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) Lit. b) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„b) zakładami reasekuracji, w których zakłady posiadające udziały kapitałowe są zakładami w rozumieniu art. 2, posiadającymi siedzibę zarządu znajdującą się w państwie trzecim;

c) zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwach trzecich lub zakładami reasekuracji mieszczącymi się w państwach trzecich, w których zakładami posiadającymi udziały kapitałowe są zakłady w rozumieniu art. 2, posiadające siedzibę zarządu znajdującą się we Wspólnocie.”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowy określone w ust. 1 dążą w szczególności do zapewnienia, że:

a) właściwe organy Państw Członkowskich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi

siedzibę zarządu we Wspólnocie oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub udziały kapitałowe w zakładach spoza Wspólnoty; oraz

b) właściwe organy państw trzecich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji posiadającymi siedzibę zarządu na swoich terytoriach, oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub posiadają udziały kapitałowe w zakładach jednego lub większej liczby Państw Członkowskich.”

(9) Załączniki I i II zastępuje się tekstem określonym w Załączniku II do niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ IX – PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 61 – Transpozycja

1) Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do... Niezwłocznie przekazują one Komisji teksty tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają metody dokonywania takiego odniesienia.

2) Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 62 – Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 63 - Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dn. r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZALĄCZNIK I

Forma zakładów reasekuracji:

- w przypadku Królestwa Belgii: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;
- w przypadku Królestwa Danii: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;
- w przypadku Republiki Francuskiej: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” oraz „mutuelles régies par le code de la mutualité”;
- w przypadku Irlandii: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- w przypadku Republiki Włoskiej: „società per azioni”;
- w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: „société anonyme”;
- w przypadku Królestwa Niderlandów: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;
- w przypadku Zjednoczonego Królestwa: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered under the Friendly Societies Acts, „the association of underwriters known as Lloyd's”;
- w przypadku Republiki Greckiej: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;
- w przypadku Królestwa Hiszpanii: „sociedad anónima”;
- w przypadku Republiki Portugalskiej: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;
- w przypadku Republiki Austrii: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;
- w przypadku Republiki Finlandii: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosake-yhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkrings-förening”;
- w przypadku Królestwa Szwecji: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidigt försäkringsbolag”.

ZAŁĄCZNIK II

Załączniki I i II do dyrektywy 98/78/WE otrzymują brzmienie

„Załącznik I

OBLICZANIE SKORYGOWANEJ WYPŁACALNOŚCI ZAKŁADÓW UBEZPIECZEŃ I ZAKŁADÓW REASEKURACJI

1. WYBÓR METODY OBLICZANIA ORAZ ZASADY OGÓLNE

A. Państwa Członkowskie zapewniają, aby obliczenie skorygowanej wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 1, było prowadzone według jednej z metod opisanych w punkcie 3. Państwo Członkowskie może jednak przewidzieć, aby właściwe organy zezwoliły lub narzuciły zastosowanie metody przedstawionej w punkcie 3, innej niż wybrana przez Państwo Członkowskie.

B. Proporcjonalność

W obliczaniu skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji uwzględnia się proporcjonalną część będącą w posiadaniu zakładu posiadającego udziały kapitałowe w swoich zakładach powiązanych.

Przez „proporcjonalną część” rozumie się, w przypadku zastosowania metody 1 lub 2, opisanej w pkt 3, część subskrybowanego kapitału będącego w posiadaniu, bezpośrednio lub pośrednio, zakładu posiadającego udziały kapitałowe w tym zakładzie bądź, w przypadku zastosowania metody 3, opisanej w pkt 3, stopy stosowane do prowadzenia rachunków skonsolidowanych.

Jednakże jakakolwiek metoda zostałaby użyta, jeżeli zakład powiązany stanowi podmiot zależny i jeżeli ma on deficyt wypłacalności, to uwzględniony powinien zostać całkowity deficyt wypłacalności podmiotu zależnego.

Jednakże w przypadku gdy w opinii właściwych organów odpowiedzialność zakładu macierzystego posiadającego część kapitału jest ściśle i jednoznacznie ograniczona do tej części kapitału, to właściwe organy mogą pozwolić na uwzględnienie deficytu wypłacalności podmiotu zależnego na zasadzie proporcjonalności.

Jeżeli nie istnieją powiązania kapitałowe między niektórymi zakładami grupy ubezpieczeniowej lub grupy reasekuracyjnej, właściwy organ ustala, jaki proporcjonalny udział zostanie uwzględniony.

C. Zniesienie podwójnego stosowania pozycji marginesu wypłacalności

C.1. Ogólne podejście do pozycji marginesu wypłacalności

Niezależnie od metody używanej do obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, należy znieść podwójne stosowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności pomiędzy różnymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji rozpatrywanymi w obliczaniu.

W tym celu podczas obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, o ile metody opisane w pkt 3 tego nie przewidują, następujące sumy zostają zniesione:

- wartość wszystkich aktywów tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności jednego ze swoich powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji,
- wartość wszystkich aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji,
- wartość wszystkich aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, która pokrywa finansowanie pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiązanych z tym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.

C.2. Podejście do niektórych elementów

Bez uszczerbku dla przepisów pkt C.1:

- rezerwy zysków oraz przyszłe zyski zakładu ubezpieczeń na życie [lub zakładu reasekuracji ubezpieczeń na życie] powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, oraz
- części subskrybowane, ale nieopłacone w całości, kapitału zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana,

mogą być uwzględnione w obliczeniu tylko, o ile kwalifikują się one do pokrycia marginesu wypłacalności tego powiązanego zakładu. Jednakże każda część subskrybowana, ale nieopłacona w całości, kapitału, stanowiąca potencjalne zobowiązanie przypadające na zakład, który posiada udziały kapitałowe w innym zakładzie, jest całkowicie pomijana w obliczeniu.

Części subskrybowane, ale nieopłacone w całości, kapitału zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, które stanowią potencjalne zobowiązanie przypadające na powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji, są także pomijane w obliczeniu.

Części subskrybowane, ale nieopłacone w całości, kapitału powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, które stanowią potencjalne zobowiązanie przypadające na inny zakład ubezpieczeń powiązany z tym samym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe, są także pomijane w obliczeniu.

C.3. Możliwość dokonania transferu

Jeżeli właściwe organy uznają, że niektóre pozycje kwalifikujące się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, inne niż te, o których mowa w pkt C.2, nie mogą w rzeczywistości stać się rozporządalne, aby pokryć wymóg marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały

kapitałowe, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, wówczas te pozycje mogą być włączone do obliczenia tylko, o ile kwalifikują się one do pokrycia wymogu marginesu wypłacalności zakładu powiązanego.

C.4. Suma pozycji, o których mowa w pkt C.2 oraz C.3, nie może przekraczać wymogu marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji.

D. Zakaz kreowania kapitału wewnątrz grupy

Podczas obliczania skorygowanej wypłacalności nie bierze się pod uwagę żadnej z pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności pochodzącego z finansowania wzajemnego między zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji a:

- zakładem powiązanym,
- zakładem posiadającym udziały w zakładzie,
- innym zakładem powiązanym z jakimkolwiek z zakładów posiadających udziały w zakładzie.

Ponadto nie bierze się pod uwagę żadnej z pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji powiązanego z zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, dla którego skorygowana wypłacalność jest obliczana, o ile odnośna pozycja pochodzi z finansowania wzajemnego z innym zakładem powiązanym z tym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji.

W szczególności mamy do czynienia z finansowaniem wzajemnym, jeżeli zakład ubezpieczeń lub reasekuracji lub jakikolwiek z jego zakładów powiązanych posiada udziały w jakimś innym zakładzie, który, bezpośrednio lub pośrednio, jest w posiadaniu pozycji kwalifikującej się do marginesu wypłacalności pierwszego zakładu lub jeżeli udziela mu on pożyczek.

E. Właściwe organy zapewniają, ażeby skorygowana wypłacalność była obliczana z taką samą częstotliwością jak ta, którą określono w dyrektywach 73/239/EWG, 2002/83/WE i 200./../WE (*dyrektywa dotycząca reasekuracji*) do obliczenia marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. Wartość aktywów oraz zobowiązań obliczana jest na podstawie stosownych przepisów dyrektyw 73/239/EWG, 2002/83/WE, 200./../WE (*dyrektywa dotycząca reasekuracji*) i 91/674/EWG.

2. ZASTOSOWANIE METOD OBLICZANIA

2.1. Powiązane zakłady ubezpieczeń i powiązane zakłady reasekuracji. Obliczanie skorygowanej wypłacalności dokonywane jest na podstawie ogólnych zasad i metod ustanowionych w niniejszym załączniku.

We wszystkich metodach, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiada więcej niż jeden powiązany zakład ubezpieczeń lub reasekuracji, skorygowana wypłacalność obliczana jest przez włączenie każdego z powiązanych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji.

W przypadkach udziałów sukcesywnych (na przykład, gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie ubezpieczeń

lub reasekuracji, który sam jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji) obliczanie skorygowanej wypłacalności dokonywane jest na poziomie każdego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, który ma co najmniej jeden powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji:

- jeżeli chodzi o zakład powiązany z innym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji, który otrzymał zezwolenie w tym samym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli ten zakład powiązany uwzględniony jest w obliczaniu skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, lub

- jeżeli chodzi o zakład ubezpieczeń lub reasekuracji powiązany z ubezpieczeniową grupą kapitałową, która ma swoją siedzibę statutową w tym samym Państwie Członkowskim co zakład ubezpieczeń lub reasekuracji, oraz jeżeli zarówno ubezpieczeniowa grupa kapitałowa, jak i powiązany zakład ubezpieczeń lub reasekuracji, uwzględnione są w dokonywanym obliczeniu.

Państwa Członkowskie mogą także odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, jeżeli chodzi o zakład ubezpieczeń lub reasekuracji powiązany z innym zakładem ubezpieczeń, z zakładem reasekuracji lub z ubezpieczeniową grupą kapitałową, które mają swoją siedzibę statutową w innym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli właściwe organy tych Państw porozumiały się co do przekazania funkcji nadzoru dodatkowego właściwym organom drugiej strony.

W każdym przypadku odstąpienie to może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy pozycje kwalifikujące się do marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji branych pod uwagę w obliczeniu są zgodnie z opinią właściwych organów, odpowiednio podzielone między odnośne zakłady.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, w sytuacji gdy powiązany zakład ubezpieczeń lub reasekuracji ma swoją siedzibę statutową w innym Państwie Członkowskim niż zakład ubezpieczeń lub reasekuracji, dla którego dokonywane jest obliczanie skorygowanej wypłacalności, że obliczenie to uwzględni w odniesieniu do zakładu powiązanego poziom wypłacalności wyceniony przez właściwe organy innego Państwa Członkowskiego.

2.2. Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe zajmujące się pośrednictwem

W przypadku obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który posiada udziały w (powiązanym) zakładzie ubezpieczeń, w powiązanym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub w zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, poprzez ubezpieczeniową grupę kapitałową, uwzględnia się sytuację ubezpieczeniowej grupy kapitałowej zajmującej się pośrednictwem. Jedynie dla potrzeb obliczenia, dokonywanego zgodnie z ogólnymi przepisami i metodami opisanymi w niniejszym załączniku, ta ubezpieczeniowa grupa kapitałowa jest traktowana tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji podlegającym wymogowi wypłacalności równej zero, oraz podlegającym tym samym warunkom, jak te, ustalone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE lub w art. 36 dyrektywy 200.../WE, w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.

2.3. Powiązane zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz powiązane zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim

W przypadku obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który posiada udziały w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, ten ostatni zakład jest traktowany, jedynie dla potrzeb tego obliczenia, w sposób analogiczny do powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji, przy zastosowaniu ogólnych przepisów i metod opisanych w niniejszym załączniku.

Jednakże jeżeli państwo trzecie, w którym ten zakład posiada swoją siedzibę statutową, podda zakład obowiązkowi posiadania zezwolenia oraz narzuci mu wymóg wypłacalności co najmniej porównywalnej do tej, jaka jest przewidziana przez dyrektywy 73/239/EWG, 2002/83/WE lub 200.../WE (dyrektywa dotycząca reasekuracji), przy uwzględnieniu pozycji pokrycia tego wymogu, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, aby w obliczaniu wzięto pod uwagę, w odniesieniu do tego zakładu, wymóg wypłacalności oraz pozycje kwalifikujące się do pokrycia tego wymogu, przewidziane przez rozpatrywane państwo trzecie.

2.4. Powiązane instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne i instytucje finansowe

Podczas obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym lub instytucji finansowej, zasady ustanowione w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 36 dyrektywy 200.../WE w sprawie potrącania takich udziałów kapitałowych, stosuje się *mutatis mutandis*, podobnie jak przepisy w sprawie zdolności Państw Członkowskich, w określonych warunkach, do stosowania metod alternatywnych oraz do umożliwienia niepotrącania takich udziałów kapitałowych.

2.5. Brak niezbędnych informacji

Jeżeli właściwe organy nie posiadają z jakiegokolwiek powodu informacji niezbędnych do obliczenia skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji oraz odnoszących się do zakładu powiązanego mającego swoją siedzibę statutową w danym Państwie Członkowskim lub w danym państwie trzecim, to wartość księgową tego zakładu w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe jest potrącana od pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności. W tym przypadku niezrealizowane zyski związane z tymi udziałami nie mogą być uznawane za pozycję kwalifikującą się do marginesu wypłacalności.

3. METODY OBLICZANIA

Metoda 1: Metoda odliczania i agregacji

Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między:

i) sumą

a) pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, oraz

b) proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w pozycjach kwalifikujących się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji

oraz

ii) sumą:

a) wartości księgowej powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe, oraz

b) wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, oraz

c) proporcjonalnego udziału wymogu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji.

Jeżeli udziały w powiązanym zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji polegają, w całości lub w części, na własności pośredniej, wówczas wartość pozycji pkt ii) lit. a) powinna obejmować wartość własności pośredniej, przy uwzględnieniu odpowiednich sukcesywnych odsetek, a wartość pozycji pkt i) lit. b) oraz pkt ii) lit. c) powinna obejmować odpowiednio proporcjonalne udziały pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji.

Metoda 2: Metoda wymaganych potrąceń

Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między:

i) sumą pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe

oraz

ii) sumą:

a) wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe, oraz

b) proporcjonalnego udziału wymogu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji.

Aby wycenić pozycje kwalifikujące się do zakresu wypłacalności, udziały w rozumieniu niniejszej dyrektywy są szacowane za pomocą metody praw własności, zgodnie z opcją przewidzianą w art. 59 ust. 2 lit. b) dyrektywy 78/660/EWG.

Metoda 3: Metoda opierająca się na konsolidacji księgowej

Obliczenia skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe dokonuje się za pomocą rachunków skonsolidowanych. Skorygowana wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe jest różnicą między:

pozycjami kwalifikującymi się do marginesu wypłacalności, obliczanymi na podstawie danych skonsolidowanych, oraz:

a) sumą wymogu wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe oraz proporcjonalnych udziałów wymogów wypłacalności powiązanych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, na podstawie stóp stosowanych do prowadzenia rachunków skonsolidowanych,

b) albo wymogiem wypłacalności obliczanej na podstawie danych skonsolidowanych.

Przepisy dyrektyw 73/239/EWG, 2002/83/WE, 200../../WE (*dyrektywa dotycząca reasekuracji*) i 91/674/EWG stosują się do obliczania pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności oraz do obliczania wymogu wypłacalności na podstawie danych skonsolidowanych.

ZAŁĄCZNIK II

DODATKOWY NADZÓR NAD ZAKŁADAMI UBEZPIECZEŃ I REASEKURACJI, BĘDĄCYMI PODMIOTAMI ZALEŻNYMI UBEZPIECZENIOWEJ GRUPY KAPITAŁOWEJ, ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM LUB ZAKŁADU REASEKURACJI MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM

1. W przypadku dwóch lub więcej zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 2, które są podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim, i które mają siedziby w różnych Państwach Członkowskich, właściwe organy czuwają nad spójnym stosowaniem metody opisanej w niniejszym załączniku.

Właściwe organy sprawują dodatkowy nadzór z taką samą częstotliwością, jaką przewidziano w dyrektywach 73/239/EWG, 2002/83/WE oraz 200../../WE do obliczenia marginesu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i reasekuracji.

2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od obliczenia przewidzianego w niniejszym załączniku względem zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji:

- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub reasekuracji jest zakładem powiązaniem z innym zakładem ubezpieczeń lub reasekuracji oraz jeżeli jest on uwzględniony w obliczaniu przewidzianym w niniejszym załączniku, wykonywanym dla innego zakładu,

- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub więcej innych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w tym samym Państwie Członkowskim, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli zakład ten jest uwzględniony w obliczaniu przewidzianym w niniejszym załączniku, wykonywanym dla jednego z innych zakładów,

- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub więcej innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w innych Państwach Członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli umowa przyznająca sprawowanie dodatkowego

nadzoru, o którym mowa w niniejszym załączniku, organom nadzoru innego Państwa Członkowskiego została zawarta zgodnie z art. 4 ust. 2.

W przypadku udziałów sukcesywnych (na przykład ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub zakład ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, będące w posiadaniu innej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim), Państwa Członkowskie mogą stosować obliczenia przewidziane w niniejszym załączniku tylko na poziomie ostatniego zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji będącego ubezpieczeniową grupą kapitałową, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

3. Właściwe organy czuwają nad tym, aby zostały dokonane, na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim, obliczenia analogiczne do opisanych w załączniku I.

Ta analogiczność polega na stosowaniu ogólnych zasad i metod, opisanych w załączniku I, na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

Jedynie do potrzeb obliczenia zakład macierzysty traktowany jest w taki sposób, jakby stanowił zakład ubezpieczeń lub reasekuracji podlegający:

- wymogowi wypłacalności równej zero, jeżeli jest on ubezpieczeniową grupą kapitałową,
- wymogowi wypłacalności, określonego według zasad zawartych w pkt 2.3. załącznika I, jeżeli jest on zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim,

oraz podlega takim samym warunkom, jak te określone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE oraz w art. 36 dyrektywy 200.../WE [*dyrektywa dotycząca reasekuracji*] w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.

4. Brak niezbędnych informacji

Jeżeli właściwe władze nie posiadają z jakiegokolwiek powodu informacji niezbędnych do obliczenia przewidzianego w niniejszym załączniku oraz odnoszących się do zakładu powiązanego mającego swoją siedzibę statutową w danym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, wówczas wartość księgowa tego zakładu w zakładzie ubezpieczeń posiadającym udziały kapitałowe jest potrącana od pozycji kwalifikujących się do tego obliczenia, przewidzianego w niniejszym załączniku. W tym przypadku niezrealizowane zyski związane z tymi udziałami nie mogą być uznawane za pozycję kwalifikującą się do obliczenia.”